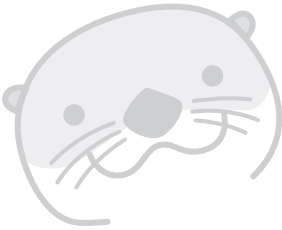

p/cco/o

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ครัวหนังสือแห่งนี้
มีเรื่องราวดี ๆ พร้อมเสิร์ฟ
책들의 부엌

คิมจีฮเย

เขียน

อภิชนา บุญรินทร์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

หนังสือเล่มนี้บอกให้เราคิดใคร่ครวญเรื่องเส้นทางชีวิตของตัวเองให้มากขึ้นได้
และอ่านอะไรที่ทำให้หัวใจเต้นอย่างรำเริงคะ

- คิมจีฮเย

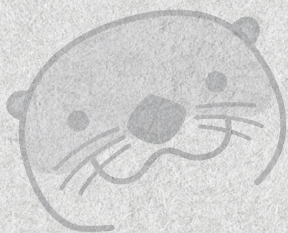
หนังสือคุณภาพ
โดยอนรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

จะดีแค่ไหนถ้าเราทุกคนมีสถานที่สำหรับไปพักผ่อนจิตใจ อันเห็น้อยล้ำ ซ่อนตัวจากโลกแสนวุ่นวาย และหยุดความกังวลทั้งหมด ที่มีได้แม้เพียงครู่หนึ่งก็ยิ่งดี แต่ในชีวิตประจำวันที่ตารางชีวิตแน่นขนัด เสียยิ่งกว่าตารางเรียนสมัยมัธยมปลาย อย่างว่าแต่ออกเดินทางไปพักผ่อนร่างกายและจิตใจ แค่นอนหลับให้ครบแปดชั่วโมงยังฟังดู เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้น สำหรับบางคนขอเพียงมีอาหาร อร่อย ๆ สักมื้อคงพอจะช่วยเติมพลังให้ใจที่หมดแรงได้

ที่ “ไชยงรีบุ๊กส์คิดเซน” แห่งนี้ นอกจากจะเปิดให้บริการที่พักรับรองอากาศดี เสิร์ฟอาหารแสนอร่อยพร้อมกาแฟหอม ๆ แล้วยังเป็นร้านที่เสิร์ฟหนังสือรสชาติกลมกล่อมสำหรับคนที่แวะเวียนเข้ามา เพื่อพักใจ และมอบเรื่องราวดี ๆ ในหนังสือให้ช่วยนำทาง ช่วยปลอบโยน หรือช่วยมอบความกล้าให้ใครบางคนได้ตัดสินใจเดินทางต่อ

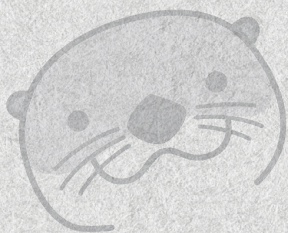
หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นเหมือนเมนูโปรด ที่ช่วยเติมเต็มหัวใจ ที่อ่อนล้าของคุณได้เช่นกัน

ကလေးပညာ

สารบัญ

บทนำ ไชยรั้งีบุ๊กรู้คิดเซน	1
1. ย่าและห้องฟ้ายามราตรี	8
2. ลาก่อนนะ ซีวิตวัยเลขสองของฉัน	50
3. เส้นทางที่เหมาะสมที่สุดและเส้นทางที่สั้นที่สุด	82
4. ผืนหวานในคืนกลางฤดูร้อน	117
5. เวลาหกโมงเช้าของวันศุกร์ที่สองในเดือนตุลาคม	155
6. หิมะแรก ความคิดถึง และเรื่องราว	195
7. เพราะเป็นวันคริสต์มาส	215
บทส่งท้าย 1 ช่วงเวลาที่แสงดาวและสายลมยังคงเดิม	257
บทส่งท้าย 2 วันนี้เมื่อปีที่แล้ว	262
ส่งท้ายจากผู้เขียน	267
ส่งท้ายจากผู้แปล	271
เกี่ยวกับผู้เขียน	276
เกี่ยวกับผู้แปล	277

ကလေးပျော်

บทนำ

ไชยวัชรบุณีสกิตเซอ

เกล็ดหิมะและหยาดฝนที่ร่วงหล่นในยามรุ่งสางเกาะอยู่บนกิ่งต้นดอกเหมย ก่อนจะละลายหายไปโดยทิ้งร่องรอยอันชุ่มฉ่ำเอาไว้ แม้แสงแดดจะค่อนข้างอ่อนบาง แต่เมื่อแสงอันอบอุ่นสาดส่องลงบนกิ่งไม้ก็ทำให้บรรยากาศโดยรอบค่อย ๆ นุ่มนวลขึ้น รวากับฤดูใบไม้ผลิที่เยี่ยมหน้าเข้ามาทักทายท่ามกลางความแห้งแล้งและแข็งกระด้างของฤดูหนาว

เวลาบ่ายสองโมง กลิ่นหอมหวานนุ่มนวลจากบริเวณด้านนอก ลอยผ่านประตูบานกระจกที่เปิดทิ้งไว้เพื่อระบายกลิ่นของตัวตึกซึ่งเพิ่งสร้างเสร็จใหม่ ๆ ยูจินเงยหน้าขึ้นมาจากการตรวจดูความเรียบร้อยของการปูพื้นกระเบื้องเพื่อมองตามกลิ่นหอมหวานนั้น หากมองผ่านบานกระจกใสออกไปก็จะเห็นต้นดอกเหมยยืนต้นอยู่อย่างสงบ ทว่าใบสีเขียวอ่อนบนต้นพลิวไหว่น้อย ๆ รวากับกำลังใบกม็อบที่ทักทายกิ่งก้านฝิ่งที่อยู่ได้ร่วมงามมีดอกเหมยออกดอกตูมเต่งเกาะอยู่เรียงราย ในขณะที่กิ่งก้านฝิ่งที่ได้รับแสงอาทิตย์นั้นมีดอกเหมยกระจิวหลิวแบ่งบานโอบกอดละอองน้ำเอาไว้ กลีบดอกสีขาวผลิบานราวกับ

เด็กน้อยที่เพิ่งตื่นจากการนอนกลางวันอย่างไวอย่างนั้น

ยูจินเดินไปที่หน้าต่างกระจกใสก่อนจะเลื่อนบานมุ้งลวดเปิดออก บานมุ้งลวดที่ปราศจากฝุ่นขยับเปิดอย่างนุ่มนวล แล้วสายลมจากเชิงเขาที่คล้ายกับวารีออกออยจ้งหวะนี้อยู่ก็พัดเข้ามาราวกับระลอกคลื่น พากลิ่นหอมเบาบางของดอกเหมยฟุ้งกระจายไปทั่วทั้งห้อง ยูจินจ้องมองกลีบดอกเหมยที่คล้ายกับเกล็ดหิมะ ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเธอเพิ่งเคยเห็นดอกเหมยเต็มตาในระยะใกล้ขนาดนี้เป็นครั้งแรกในชีวิต กลีบดอกสีขาวสว่างเป็นสีเดียวกับพื้นกระเบื้องของร้านโซยังรี บูกัสคิดเซนที่กำลังอยู่ในช่วงเตรียมการโค้งสุดท้ายก่อนเปิดกิจการ หากมองผ่านต้นดอกเหมยไปจะเห็นผ้าปูที่นอนสีขาวซึ่งซุกและตากเพื่อเตรียมไว้ใช้ในบูกัสเตย์กำลังโบกสะบัดไปตามแรงลม ไม่รู้ว่ากลิ่นหอมหวานนุ่มนวลที่ลอยมาแตะจมูกเมื่อครูนั้นเป็นกลิ่นน้ำยาปรับผ้านุ่มหรือกลิ่นดอกเหมยกันแน่ แต่ไม่ว่าจะเป็นกลิ่นของอะไร หัวใจของเธอก็พองฟูราวกับดอกเหมยที่ออกดอกตูมอยู่ในยามนี้

ยูจินหันหลังให้บานกระจกใส กวาดสายตามองภายในบูกัสคาเฟ่ที่ล้อมรอบไปด้วยชั้นหนังสือ เธอเพิ่งได้เห็นภาพนี้เต็มตาเป็นครั้งแรก ชั้นหนังสือสูงจรดเพดานเหล่านั้นยังคงโล่งเปล่าจนทำให้ดูเหมือนชั้นวางหนังสือในบ้านตัวอย่าง บริเวณชั้นวางหนังสือมีหลอดไฟเส้นยาวทอดตัวส่องแสงนวลราวกับสปอตไลท์ที่ส่องสว่างบนเวทีอันว่างเปล่า

“อีกไม่นานที่นี่จะกลายเป็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วยกลิ่นของหนังสือแล้วสินะ”

ตอนนั้นเอง สายตาของเธอก็เหลือบไปเห็นกระต๊อขนาดเอสามที่แปะอยู่บนผนังด้วยเทปกาวย ภาพของแปลนออกแบบฉบับสมบูรณ์ซึ่งผ่านการคิดครั้งแล้วครั้งเล่าและการแก้ไขนับครั้งไม่ถ้วน มีร่องรอย

ของดินสอและปากกาทำสัญลักษณ์อยู่หลายจุด บางจุดก็จดยาวละเอียด การเปลี่ยนแปลงเล็กๆ น้อยๆ เอาไว้ แพลนที่เก่าและยับย่นนั้นดูโดดเด่น ยิ่งกว่าเดิมเมื่ออยู่บนผนังของอาคารใหม่เอี่ยมไร้ฝุ่นเกาะ ยูจินได้นิ้วมือไปตามรอยดินสอที่หลงเหลืออยู่บนหน้ากระดาษ ไม่อยากจะเชื่อเลยว่า ตัวอาคารที่เคยเห็นแค่บนแบบแปลนและแบบจำลองสามมิติ บัดนี้ ได้ออกมาเป็นรูปร่างเสร็จสมบูรณ์แล้ว

ร้านโชยังรีบุ๊กส์คิดเซนเป็นอาคารแบบผสมผสานสี่หลัง ซึ่งรวมเอาบุ๊กคาเฟ่สำหรับขายหนังสือและจัดอีเวนต์ต่างๆ และบุ๊กสเตย์สำหรับพักผ่อนและอ่านหนังสือเข้าไว้ด้วยกัน พื้นที่ของบุ๊กสเตย์มีลักษณะเป็นบ้านเดี่ยวสองชั้นจำนวนสามหลัง ในขณะที่อีกหนึ่งอาคารที่เหลือเปิดเป็นบุ๊กคาเฟ่ที่ชั้นหนึ่ง ส่วนชั้นสองเป็นที่พักของพนักงาน บริเวณใจกลางของอาคารทั้งสี่หลังนี้มีสวนที่ล้อมรอบด้วยกระจกใส พุดอีกอย่างก็คืออาคารทั้งสี่หลังนี้เรียงตัวเป็นรูปไม้กางเขน โดยที่มีสวนอยู่ตรงกลางนั่นเอง

ผนังทุกด้านของบุ๊กคาเฟ่เป็นหน้าต่างบานกระจกใส เมื่อมองผ่านบานกระจกออกไปจะเห็นทิวทัศน์ของหมู่บ้านโชยัง¹ ที่ดูราวกับภาพวาด หากมองเลยต้นดอกเหมยไปก็จะมองเห็นสันเขาที่คดเคี้ยวไปมา ยูจินมองเห็นโค้งขนาดใหญ่ซึ่งดูราวกับชายกระโปรงที่พลิ้วไหวอย่างนุ่มนวล พลางนึกสงสัยว่าเธอกำลังฝันอยู่หรือเปล่า สำหรับชาวกรุงโซลอย่างยูจิน ตึกสูงเสียดฟ้า ร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่

¹ คำว่า รี ในโชยังรี แปลว่าหมู่บ้าน ชื่อร้านโชยังรีบุ๊กส์คิดเซนจึงหมายถึง ครวหนังสือแห่งหมู่บ้านโชยัง

ชั่วโมง ร้านกาแฟแฟรนไชส์ สถานีรถไฟใต้ดินที่เชื่อมต่อกันแน่นขนัด และเมืองที่เต็มไปด้วยตึกอพาร์ทเมนต์เรียงรายเป็นชุมชน เธอรู้สึกถึงความสมจริงของที่นี่มากกว่าที่หมู่บ้านไซยงนี่เสียอีก

“ยูจิน อันนี้มันแขวนตรงหรือยัง มาช่วยดูหน่อยสิ”

เสียงที่อุเรียกเธอดังมาจากข้างนอก

“ได้ รวดเดียวนะ!”

ยูจินใช้มือขวาเลื่อนบานมุ้งลวดปิดตามเดิม มือซ้ายหย่อนดัลบเมตรที่ถืออยู่ลงในกระเป๋าหน้าของผ้ากันเปื้อนแล้วกระวีกระวาดออกไป ก่อนจะพบว่าชีอุกับฮย็องจุนอยู่ที่คาเฟ่เล็กๆ ด้านข้างร้านไซยงรีบุ๊กส์คิดเซน ชายหนุ่มทั้งสองคนกำลังพยายามแขวนป้ายความยาวสองเมตรให้ขนานกับพื้น

บนป้ายมีตัวหนังสือขนาดใหญ่เขียนว่า “ไซยงรีบุ๊กส์คิดเซน เตรียมเปิดให้บริการ - รับจองที่พักตั้งแต่วันที่ 1 เมษายนเป็นต้นไป!” โดยมีเบอร์โทรศัพท์และแอดเดรสอินสตาแกรมเขียนเรียงกันอยู่ด้านล่าง

“อ้อ ก็ดูโอเคแล้วนะ รวดเดียว ขอถ่ายรูปหน่อย”

ยูจินหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋าผ้ากันเปื้อนที่เธอใส่ตอนทำงาน แล้วกดถ่ายรูปโดยไม่ได้รับโฟกัสของรูปเลยด้วยซ้ำ เพราะเธอต้องการจะดูเพียงแค่ว่าป้ายที่แขวนนั้นตรงหรือยัง จึงถ่ายรูปโดยไม่ได้คิดอะไรมากมายนัก เพราะอย่างนั้นเธอจึงไม่รู้เลยว่าในอนาคตหลังจากที่ฤดูกาลแล้วฤดูกาลเล่าผันผ่านไป เมื่อเธอได้บังเอิญเห็นรูปนี้อีกครั้ง เธอจะรู้สึกหวนแค้นและคิดถึงช่วงเวลาเหล่านี้มากเพียงใด ในรูปถ่ายนั้นชีอุที่ผมหน้าม้าปลิวสะบัดไปตามแรงลมกำลังยิ้มให้กล้องอย่างว่าจริง ในขณะที่ฮย็องจุนทำสีหน้าเรียบเฉยอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา

ชีอุผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของยูจิน และฮย็องจุนเป็นพนักงานที่เกิด

และโตที่หมู่บ้านไชยยัง บุคลิกของสองคนนี้นิยามสั้น ๆ ได้ด้วยคำว่า น้ำร้อนกับน้ำเย็น ซีอูเป็นคนเข้ากับคนง่าย ชอบเข้าสังคม และใจร้อน ในขณะที่ฮย็องจุนเป็นคนเก็บตัว มีโลกส่วนตัวสูง และใจเย็น บุคลิกของสองคนนี้ต่างกันคนละขั้วราวกับอยู่คนละฝั่งของกระดานหก ยูจินมองดูซีอูที่วิ่งร่าเข้ามาดูรูปถ่าย ในขณะที่ฮย็องจุนเดินทอดน่องเอื่อย ๆ อดคิดไม่ได้ว่าหากมีคนที่เป็นส่วนผสมของสองคนนี้ก็คงจะดี

“ซีอู อันนี้ด้านซ้ายมันดูเหมือนจะเอียงขึ้นไปหน่อย ๆ หรือเปล่า”

ซีอูเอียงคอ จ้องมองโทรศัพท์มือถือก่อนจะตอบ

“อืม ไม่รู้แฮะ ฐานหินรองเสาของเรือนเก็บของที่นี่มันเอียงหน่อย ๆ อยู่แล้วเลยดูเป็นอย่างนั้นมากกว่ามั้ง”

“ฮย็องจุนล่ะ นายคิดว่าไง”

“ผมว่า...ก็ดูโอเคแล้วนะครับ”

“ใช่ไหมล่ะ”

ซีอูกับฮย็องจุนสบตากันแล้วหัวเราะออกมาพลงแปะมือกัน เวลาที่พวกเขาทั้งคู่ดูราวกับฝาแฝดที่มีจิตวิญญาณดวงเดียวกันอย่างไรอย่างนั้น ยูจินระบายยิ้มออกมาในขณะที่มองชายหนุ่มทั้งสองคนจากด้านหลัง ก่อนที่เธอจะกวาดตามองตัวร้านไชยยังรีบู๊กส์คิดเซน ซึ่งตั้งบนพื้นที่ด้านล่างสันเขา ตัวอาคารแบบร่วมสมัยสีหลังที่ตั้งตระหง่านอยู่ดูเหมือนกับไอเท็มในเกมอะไรสักอย่าง ยูจินหลงลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่านี่คือที่ไหน ปีนี้ปีอะไร ลืมแม้กระทั่งว่าวันนี้เป็นวันอะไร เรื่องราวตลอดสิบเดือนที่ผ่านมาล้วนราวกับความฝันที่ตื่นขึ้นมา ก็เลือนหายไปจากความทรงจำ

หากถามว่าทำไมเธอถึงถ่อมาเปิดร้านหนังสือในชนบทแบบนี้ เธอเองก็ตอบไม่ได้เช่นกัน ถึงแม้ว่ายูจินจะเคยพูดอยู่เสมอว่าอยาก

ใช้ชีวิตหลังเกษียณท่ามกลางดงหนังสือในป่าอันเงียบสงบ แต่เธอก็ไม่ได้คาดคิดมาก่อนว่าตัวเองจะกลายมาเป็นเจ้าของกิจการบู๊คคาเฟ่ และบู๊คสเตย์ที่หมู่บ้านไซยังในวัยสามสิบสองปี

ทว่าหลังจากที่ยูจินตัดสินใจซื้อที่ดินที่หมู่บ้านไซยัง ภารกิจการมากมายก็ถาโถมเข้ามาในชีวิตราวกับพายุเฮอริเคนที่เฝ้าคอยจ้องหะอยู่แล้ว เธอต้องจดทะเบียนธุรกิจ ขายออฟฟิศเทล² อย่างเร่งด่วนเพื่อนำเงินมาจ่ายค่ามัดจำ ยูจินเฝ้ารอผลการพิจารณาของธนาคาร เรื่องการขอสินเชื่อที่ดินค้ำประกันอย่างกระวนกระวาย เธอขายหุ้นที่มีอยู่เกือบทั้งหมดเพื่อนำเงินมาใช้ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการและค่าใช้จ่ายในการก่อสร้าง เธอไปเข้าอบรมเพื่อขอใบอนุญาตในการประกอบกิจการคาเฟ่ รวมถึงไปเข้าคอร์สเรียนชงกาแฟเพื่อประกาศนียบัตรอาชีพบาร์ิสตาด้วยความคิดว่าตัวเองจำเป็นต้องมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกาแฟ อีกทั้งยังต้องตรวจแบบแปลนอาคารกับบริษัทผู้รับเหมาก่อสร้างที่ซีอูแนะนำให้จนถึงดึกดื่น นอกจากนี้ยูจินยังต้องวุ่นวายกับการเลือกหนังสือที่จะนำเข้ามาวางในร้าน รวมไปถึงการตามหาบริษัทผลิตสินค้าสำหรับวางขายในร้านอย่างแก้วเซรามิก สมุดโน้ต ถุงผ้า และจัดการเซ็นสัญญาร่วมธุรกิจกัน เธอยุ่งกับการหา นิตยสารและตัวอย่างของการตกแต่งภายในอย่างไม่มีที่สิ้นสุด เธอต้องเลือกเฟอร์นิเจอร์ ของประดับร้าน ไฟตกแต่ง และเครื่องใช้ไฟฟ้า นับครั้งไม่ถ้วน

---

² มาจากคำว่า "ออฟฟิศ" ผสมกับ "โฮเทล" เป็นอาคารประเภทที่ชั้นล่างเป็นออฟฟิศหรือพื้นที่พาณิชย์กรรม เช่น สำนักงานนายหน้าอสังหาริมทรัพย์ ร้านสะดวกซื้อ ร้านอาหาร เป็นต้น ส่วนชั้นบนเป็นที่พักอาศัยเหมือนอพาร์ทเมนต์ อาคารประเภทนี้มักตั้งอยู่ในย่านใจกลางเมืองหรือทำเลที่สะดวกต่อการคมนาคม

แม้แต่การตั้งชื่อ “โซยังรีบุ๊กส์คิตเซน” ก็ยังกินเวลากว่าสองสัปดาห์ ในระหว่างที่ยูจินคิดหาชื่อที่เหมาะสมกับสถานที่ที่เต็มไปด้วยหนังสือ เธอก็คิดขึ้นมาได้ว่าเรื่องราวที่เรียงร้อยในหนังสือแต่ละเล่มนั้นมีรสชาติที่แตกต่างกัน และแต่ละคนก็รับรู้ถึงรสชาติที่แตกต่างกันออกไปตามรสนิยมส่วนตัว ยูจินจึงตั้งชื่อที่ชื่อว่า “บุ๊กส์คิตเซน” โดยตั้งใจให้ที่แห่งนี้เป็นที่ที่แนะนำหนังสือให้ได้เหมือนกับการแนะนำอาหารที่น่าจะถูกปากลูกค้าแต่ละคน เธอปรารถนาให้ที่แห่งนี้เป็นที่ที่ผู้คนได้มาอ่านหนังสือและพักผ่อนใจเหมือนกับที่ได้เฝียวายาจิตใจด้วยอาหารเลิศรส ยูจินหวังว่ากลิ่นหอมของหนังสือจะอบอวลดึงดูดให้ผู้คนมากมายมาที่นี่แล้วได้เผยความในใจที่ซุกซ่อนเอาไว้ ได้มีโอกาสเป็นทั้งผู้ให้กำลังใจและผู้รับคำปลอบโยน และแล้วพายุเฮอริเคนในชีวิตของยูจินก็สงบลงในที่สุด รู้สึกตัวอีกทีเธอก็ก้าวเข้ามาอยู่ในโลกใบใหม่ที่ไม่คุ้นเคยเสียแล้ว

ลู่วิ่งของเธอก็ร้องประท้วงด้วยความทิว มือเช้าวันนี้ของยูจินมีเพียงโดนัทที่เริ่มแข็งหนึ่งชิ้นและแอปเปิลเพียงครึ่งลูกเท่านั้น เพราะว่ามิหนังสือที่จะเข้ามาส่งในช่วงก่อนเที่ยง ยูจินเลยตั้งใจว่าจะรอรับหนังสือแล้วค่อยออกไปกินมือเที่ยง ทว่าในขณะที่เวลาก็ล่วงเลยบ่ายสองโมงมาแล้วแต่กลับยังไม่มียี่วของรถขนส่งหนังสือ อาจเพราะที่อยู่ของโซยังรีบุ๊กส์คิตเซนยังไม่มีที่ตั้งที่ชัดเจนในระบบนำทาง ที่ผ่านมารถขนส่งก็หลงทางจนมาถึงที่นี่ซ้ำกว่าที่กำหนดหลายต่อหลายครั้งเหมือนกัน ยูจินหันไปหาชื่อลูกบัสย็องจุนที่กำลังพูดคุยกันในขณะที่ดูอะไรบางอย่างบนหน้าจอแท็บเล็ต

“เด็ก ๆ ไม่รู้ว่าหนังสือจะมาส่องตอนไหน นั่นเดียวเราไปหาอะไรกินแล้ววะไปร้านค้าในเมืองกันเลยดีไหม ฮย็องจุน นายเข้าเมืองแล้วก็เลิกงานกลับบ้านได้เลยนะ”

1

ย่าและท้องฟ้ายามราตรี

วันหยุดสุดสัปดาห์ของดาอินในตอนมัธยมต้นนั้นส่วนใหญ่แล้วหมดไปกับการตระเวนออติชั่น ไมสิ แทบจะเรียกได้ว่าเป็นกิจวัตรประจำวันวันหยุดสุดสัปดาห์เสียด้วยซ้ำ เธอมักจะไต่ยินคำวิจารณ์ว่าความสามารถในการร้องเพลงของเธออยู่ในระดับพอใช้ได้ แต่ก็จะได้ยินเสียงซุบซิบตามมาเสมอว่าเธอไม่ได้หน้าตาดีมากพอจะยืนอยู่ในวงการบันเทิง ดาอินเองก็รู้ตัวดี เวลาที่เธอส่องกระจกแล้วเห็นแก้มกลมยวบยาบใบหน้าที่ทำเพียงครีมกันแดด เธอก็อดไม่ได้ที่จะนึกถึงเด็ก ๆ หน้าตาสวยหล่อโดดเด่นที่เธอเจอตอนไปออติชั่น พวกเขาเหล่านั้นดูยังไงก็ไม่ได้ผ่านการศัลยกรรมอะไรมา แต่กลับมีเครื่องหน้าอย่างกับตุ๊กตา เป็นใบหน้าที่ทำหากเดินตามท้องถนนก็ทำให้ใครต่อใครเผลอมองตามหรือตั้งใจมองตามได้ไม่ยาก เวลาที่ดาอินไปออติชั่น เธอเองก็เผลอจ้องมองใบหน้าอันแสงงดงามของเด็กพวกนั้นแล้วรู้สึกเหมือนได้เห็นดารานักร้องในวงการบันเทิงอย่างไรอย่างนั้น ดาอินอดสงสัยไม่ได้ว่าอาจจะมีโรงเรียนพิเศษสำหรับคนพิเศษเหล่านี้ที่จะกลายเป็นดาวเด่นดวงใหม่ในวงการบันเทิงหรือเปล่า

ดาอินเดวิดเข้าสู่วงการบันเทิงผ่านค่ายเพลงขนาดเล็กในฐานะนักร้อง ภายใต้ชื่อในวงการว่า “ไดแอน” ในตอนนั้นไม่มีใครสนใจดาอินเลยแม้แต่หน่วย วงการบันเทิงก็เป็นอย่างนี้ ในหนึ่งปีมีไอดอลหลายสิบวงเดวิดเข้าวงการ แต่มีเพียงแค่สองสามวงที่เหลือรอดไปต่อได้ ในขณะที่ที่เหลือนั้นค่อย ๆ หายเจียบไป วงที่ไม่ได้รับความสนใจก็จะหายไปจากความทรงจำของผู้คนภายในเวลาเพียงไม่กี่เดือนราวกับสุสานร้างที่ถูกลืม ในตอนนั้นค่ายที่ทำเพลงให้ดาอินเพิ่งซิมลงบั้นนักร้องหน้าใหม่เป็นครั้งแรก ถึงแม้ว่าบริษัทจะดึงตัวผู้มีประสบการณ์ในวงการห้าหกคนมาเป็นพนักงานในสังกัด แต่ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่แผนการตลาดจะออกมาราบรื่นหรือคอนเซปต์เสื้อผ้าหน้าผมจะออกมาเป๊ะปังอย่างไอดอลในค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ บรรยากาศการทำงานภายในค่ายของดาอินแทบจะไม่ต่างอะไรกับกิจกรรมชมรมในมหาวิทยาลัย “ทำแบบนี้ดีไหมนะ” หรือว่า “ได้ยินว่าทำแบบนั้นก็ได้นะ” การประชุมงานที่เหมือนกับการพูดคุยเรื่อยเปื่อยอย่างนั้นดำเนินไปครั้งละหลายชั่วโมง ในท้ายที่สุดแล้วก็ได้ข้อสรุปอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ว่า “ดาอินไม่เหมาะกับคอนเซปต์นักร้องไอดอล” มีเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้นที่ทุกคนมั่นใจ

ตอนนั้นเป็นช่วงที่วงเกิร์ลกรุ๊ปอย่างวง “ดีลีเซียส” กำลังยึดครองตำแหน่งเบอร์หนึ่งในเกาหลีใต้ ถ้าพูดถึงนักร้องไอดอล ก็ต้องนึกถึงวงดีลีเซียส พวกเธอมีรูปร่างอย่างกับตุ๊กตาบาร์บี้ ท่าทางตอนขยับตาคือน่ารักน่าหยิก และมีรอยยิ้มที่สดใสระยิบระยับราวกับภูตวิเศษคอยโปรยประกายผงเวทมนตร์อยู่รอบตัว เวลาที่เห็นพวกเขา ดาอินก็ยอมรับกับตัวเองว่า “นั่นสินะ อย่างฉันคงเรียกตัวเองว่าไอดอลไม่ได้สินะ” แต่หากไม่นิยามตัวเองว่าเป็นไอดอล ดาอินก็ไม่มีคำตอบเหมือนกันว่า

จะจัดตัวเองอยู่หมวดหมู่ใดในโลกของวงการบันเทิง ทางบริษัทคิดจะโปรโมตดาอินในฐานะศิลปินที่เข้าวงการตั้งแต่ยังเด็ก แต่ในช่วงเวลานั้นก็มีบรรดาเด็กอายุน้อยกว่าดาอินที่เตรียมก้าวเข้าสู่วงการบันเทิงอีกมากมาย หรือถ้าจะไปโมตด้วยจุดขายว่า “ถึงหน้าตาจะน่ารัก แค่อัปเดตไปวดีไปว แต่พลังเสียงสุดบงบงกว่าตัวแม่อายมารายห์ แครี” แต่ความสามารถของเธอกบไมถึงขนาดนั้น ในตอนนั้นดาอินยังไมได้แต่งเนื้อเพลงหรือแต่งทำนองเพลงเอง จะไปโมตในฐานะนักร้องที่เป็นนักแต่งเพลงด้วยกบไมได้อีกเช่นกัน

ทวหลังจากที่ดาอินเดบิวต์ในชื่อ “ไดแอน” ได้สามปี เธอกบได้รับอายนบองสาวแหงชาติขวัญใจคนเกหลีทั้งประเทศ จุดเด่นที่สุดของดาอินคือการเป็นผูฟังและผูพูดที่ดี ดาอินบงเอิญได้มีโอกาสไปเป็นแขกรับเชิญพิเศษในรายการวิทยขวงสี่ทุ่มแทนแขกรับเชิญประจำรายการที่ต้นมีปัญหขขึ้นมว แล้วปรากภวว่ายอดผูฟังรายการขวงวันนั้นสูงที่สุดในสัปดาห์ หลังจากเหตุการณ์นั้นเพียงหกเดือน ดาอินกบได้งานเป็นดีเจประจำรายการวิทยถึงห้ารายการ

วิธีการพูดอันแสนอบอุ่นของดาอินเป็นเหมือนตัวช่วยที่ทำให้เรื่องราวของแขกรับเชิญมีรสชาติกลมกล่อมมวขงขึ้น นบเสียงค่อนข้างแหบทวคาคำพูดควจำนบรักของเธอที่ทุกคนได้ยินผ่านวิทยุนั้นให้ความรู้สึกขวกับกำล้งคุดเล่นกับเพื่อน ดาอินเปล่งประกายนบรักนบเอ็นดูเหมือนกบขนมมบัพพินช็อกโกแลตที่ตั้งใจทำอยบเต็มทีแต่ผลลัพธออกมาเก้ ๆ กขง ๆ ขวนให้อมข้ม คาคพูดขงดาอินปลอบโยนแขกรับเชิญอยบอบอุ่นไปจนถึงห้วงลึกที่สุดในหัวใจ ทำให้ผูฟังทั้งหลวพลอยอบอุ่นหัวใจไปด้วย ขงไปกวอนั้น ในรายการวิทยขงดาอินขงมีจุดขายอยู่ที่เพลงที่ร้องเป็นขงขวัญเซอร์ไพเรสให้ผูฟังในรายการ และไมวว

จะเป็นคลิพวิดีโอที่ไดแอนร้องเพลงที่ต้องใช้พลังเสียงอย่างเพลง “ฮีโร่” ของมารายห์ แครี ได้อย่างสมบูรณ์แบบ หรือคลิพวิดีโอของไดแอนที่เล่นกีตาร์อะคูสติคพร้อมกับร้องเพลง “ลักกี้” ของเจสัน มราซ ด้วยน้ำเสียงหวานใส คลิพวิดีโอเก่า ๆ เหล่านั้นของเธอมียอดผู้เข้าชมอย่างถล่มทลายในยูทูบ จนใครต่อใครต่างก็ยกย่องให้เป็นคลิพวิดีโอในตำนานที่เพ็ญย่อนกลับมาดังเป็นพลุแตก

เพลงแรกที่เข้าสู่ลิบอันดับแรกในชาร์ตเพลงได้คือเพลง “ฤดูใบไม้ผลิ” เป็นเพลงอะคูสติคแจซที่เข้ากับเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ของดาอีน เนื้อเพลงเกี่ยวกับเด็กสาวผู้ทำงานพิเศษในร้านสะดวกซื้อที่เฝ้าฝันถึงการไปเที่ยวประเทศเม็กซิโกเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือน เพลงนี้มีจังหวะและทำนองที่แตกต่างจากเพลงแนวเคป็อป คล้ายเพลงแนวอินดี้แต่ก็ยังเป็นเพลงที่น่าจะติดหูคนทั่วไป ทว่าในตอนแรกนั้น ยอดขายอัลบั้มกลับไม่ดีเท่าไรนัก แต่แล้วเมื่อมีศิลปินไอคอลลชายคนหนึ่งร้องบางท่อนของเพลงนี้ในรายการวาไรตี้ก็ทำให้กลายเป็นกระแสขึ้นมา คลิพวิดีโอที่เหล่านักเรียนมัธยมปลายเต้นเพลง “ฤดูใบไม้ผลิ” ตอนไปเที่ยวทัศนศึกษาโด่งดังเป็นพลุแตก จนได้เป็นเพลงประกอบโฆษณาโทรศัพท์มือถือ ทำให้เพลงนี้เริ่มไต่ขึ้นชาร์ตเพลงฮิตหลังจากที่อัลบั้มวางจำหน่ายมาแล้วสามเดือน หลังจากนั้นดาอีนก็เหมือนเดินอยู่บนคลื่นลูกใหญ่ยักษ์ ดิจิทัลซิงเกิ้ลเพลงถัดมาของเธออย่างเพลง “เพียงแค่นั้นก็พอแล้ว” พุ่งทะยานสู่อันดับหนึ่งของชาร์ตทันทีที่ปล่อยเพลง และครองตำแหน่งอยู่อย่างนั้นตลอดหนึ่งเดือน มิวสิกวิดีโอในยูทูบก็มียอดผู้เข้าชมสูงสุดเป็นประวัติการณ์ บริษัทมากมายติดต่อเข้ามาขอให้เธอเป็นพรีเซนเตอร์ ทำให้บริษัทโฆษณาทั้งหลายมองออกได้ในทันทีว่าไดแอนที่ถึงแม้หน้าตาจะธรรมดาแต่มาพร้อมกับเสียงใส

ราวกับแก้วจะเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในวงการอย่างแน่นอน

ดาอินรู้สึกราวกับกระโดดผลุงเดี่ยวเธอก็ลอยขึ้นมาเดินอยู่บน
ปุยมเมฆ สามเดือนก่อนหน้านี้นี้แทบไม่มีใครรู้จัก “ไดแอน” เลยด้วยซ้ำ
แต่ในระยะเวลาสั้น ๆ ก็เริ่มมีคนจำเธอได้มากขึ้น เธอครองอันดับหนึ่ง
ของโพลทุกแขนงในฐานะบุคคลที่ทุกคนอยากร่วมงานด้วย ศิลปิน
มากมายติดต่อเข้ามาขอร่วมทำงานเพลงกับเธอ แม้แต่ในต่างประเทศ
ผลงานของไดแอนก็ได้รับกระแสตอบรับที่ดี เพลงของเธออยู่ในลำดับ
ต้น ๆ ของชาร์ตเพลงในไอทูนส์ของทวีปเอเชีย กลุ่มแฟนคลับของเธอ
เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และแฟนคลับเหล่านั้นก็ปฏิบัติกับเธอราวกับว่า
เธอเป็นเทพเจ้าผู้มีอิทธิฤทธิ์ครอบด้าน

จู่ ๆ ดาอินก็รู้สึกกลัวขึ้นมา เพราะอยู่ดี ๆ ทั้งโลกก็ปฏิบัติกับเธอ
เปลี่ยนไปจากหน้ามือเป็นหลังมือทั้งที่ตัวเธอเองไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลง
ไปจากเมื่อสามเดือนก่อนเลยแม้แต่น้อย อยู่ดี ๆ ผู้คนก็มาคลั่งไคล้
ในตัวเธอ ขึ้นชมว่าเธอเก่งขึ้นเทพอย่างนั้นอย่างนี้ ดาอินกลัวว่าความ
โด่งดังที่กำลังพุ่งพรวดจะเป็นเหมือนฟองที่เดือดปุด ๆ แล้วแตกโพละ
ภายในเวลาอันสั้นหรือเปล่า

เวลาผ่านไปรวดเร็วและวุ่นวายราวกับเพลงแดนซ์จังหวะเร้าใจ
ปีนี้เป็นปีที่แปดแล้วที่ดาอินครองตำแหน่งศิลปินยอดนิยมของวงการ
บันเทิง ภาพลักษณ์ของดาอินในสายตาคนทั่วไปคือ “สาวน้อยผู้น่ารัก”
ใครต่อใครต่างก็จินตนาการว่าดาอินเป็นสาวน้อยอ่อนหวานราวกับ
ขนมมาการองสีพาสเทล ไดแอนในมิวสิกวิดีโอสวมชุดเดรสจีบจีบย่น
ลายดอกไม้ เดินตามเพลงด้วยรอยยิ้มน่ารักสดใส เหล่าแฟนคลับ
ผู้ชายผ่านพ้นความเหงาในวันวาเลนไทน์ด้วยการดูคลิป์วิดีโอของไดแอน
ในขณะที่เหล่าแฟนคลับผู้หญิงช่วงอายุสิบถึงยี่สิบปีก็เลือกให้ไดแอน

เป็นอันดับหนึ่งของบุคคลที่พวกเขายกย่องให้เป็นแบบอย่างตลอดช่วงหลายปีที่ผ่านมา

ทว่าในความเป็นจริงแล้ว ดาอินชอบเสื่อผู้ตีเรียบอย่างสีขาว สีดำ สีเทา มากกว่าชุดเดรสลายดอกไม้ เวลาที่อยู่ในห้องอัดเสียงเธอก็มักจะจมอยู่ในโลกของตัวเองเงียบ ๆ เสมอ ไม่ได้รำเริงแจ่มใสเป็นดวงอาทิตย์เหมือนในโฆษณาวิตามิน ดาอินในช่วงวัยรุ่นเองก็ไม่ได้เป็นคนประเภทที่ชอบตุ๊กตาหรือว่าตื่นเต้นกับเด็กวันคริสต์มาสอยู่แล้ว ตรงกันข้าม เธอชอบที่ได้จมอยู่ในห้วงความคิดเพียงลำพัง ได้ครุ่นคิดเกี่ยวกับความหมายของชีวิตและความตาย เธอเป็นลูกสาวที่น่ารักของพ่อแม่ก็จริง แต่ก็ไม่ใช่ลูกสาวที่ช่างพูดช่างออกอ้อน เธอเป็นคนที่มีความคิดลึกซึ้งเสียจนความรู้สึกนึกคิดเหล่านั้นไม่อาจโผล่ขึ้นมาแสดงออกบนใบหน้าได้ แต่ถึงอย่างนั้น เธอก็เป็นคนที่คอยดูแลเอาใจใส่คนอื่นในเรื่องเล็กน้อยอยู่อย่างเงียบ ๆ

อาจเพราะเหตุผลนั้น บางครั้งดาอินเลยรู้สึกว่าคุณเองในรายการว่าไรตี้หรือในโฆษณาต่าง ๆ นั้นช่างดูปลอมเปลือก รวมถึงกลัวว่าความรักและความสนใจจากผู้คนที่ทั้งหลายอาจจะกลายเป็นเสียงประณามและการขี้นิ้วตำท้อได้ในชั่วพริบตา

วันพฤหัสบดีที่ดาอินไม่มีตารางงานเป็นครั้งแรกหลังจากที่ยานยุ่งมานาน ดาอินตั้งใจเต็มที่จะนอนตื่นสาย ทว่ากลับทำไม่ได้อย่างที่ใจคิด เธอตื่นขึ้นมาทั้งที่ยังคงเหนื่อยล้าและอิดโรย เธอนอนพลิกไปพลิกมา กว่าจะเข้าสู่ห้วงนิทราได้ก็ล่วงเลยเวลาตีสามเข้าไปแล้ว อีกทั้งยังฝันเรื่องนั้นเรื่องนี้อยู่ตลอดเวลาที่นอนหลับ ทำให้เธอรู้สึก

เหมือนไม่ได้พักผ่อนเลยสักนิด

ในความฝัน ดาอินกำลังวิ่งทั้งที่ใส่รองเท้าส้นสูงอยู่บนโถงทางเดินแคบ ๆ ที่ทอดอยู่ในตึกเพราะเธอกำลังไปออกรายการสดทางวิทยุสาย แต่แล้วสถานที่ก็เปลี่ยนไปเป็นสตูดิโอรายการทอล์กโชว์ที่เธอเป็นพิธีกร ดาอินกำลังดำเนินรายการอย่างร่าเริงสดใส ทว่าสีหน้าของผู้ร่วมรายการกลับค่อย ๆ แข็งกระด้างขึ้นจนแทบจะไร้อารมณ์ ดาอินรู้สึกสับสนภายในใจแต่ก็พยายามพูดต่อไป กล้องจับภาพสีหน้าท่าทางทั้งหมดของเธอในระยะเวลาประชิดฉายขึ้นบนหน้าจอมอนิเตอร์

ดาอินสะดุ้งตื่นด้วยความตกใจ ภาพสุดท้ายที่เห็นในความฝันสลายหายไปราวกับควัน เธอเดินออกไปยังห้องนั่งเล่นทั้งที่ดวงต่ายังปิดปรือและผมเผ้ายุ่งเหยิง ก่อนจะกดเปิดโทรทัศน์ หญิงสาวเห็นตัวเองที่มีเครื่องสำอางประดับอยู่บนใบหน้าอย่างสมบูรณ์ ดาอินในจอโทรทัศน์กำลังพูดคุยอย่างสนุกสนานด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสเหมาะกับการรายการทอล์กโชว์ เธอเห็นไดแอนในมิวสิกวิดีโอที่ออกอากาศต่อจากรายการ ภาพของตัวเธอในนั้นช่างดูน่ารัก งดงาม และมีเสน่ห์เสียจนเธอเองยังตกใจ

อยู่ดี ๆ ดาอินก็รู้สึกว่าคุณลักษณะของเธอในจอโทรทัศน์ช่างดูราวกับเปลือกนอกอันกลวงเปล่า ถึงแม้ว่าการเป็นนักร้องจะเป็นความฝันของเธอตั้งแต่เด็ก แต่เธอก็ไม่ได้ร้องเพลงด้วยความรู้สึกที่ต้องการความรัก ความสนใจจากคนอื่น ดาอินคิดว่าเธอเปิดตัวสู่สายตาประชาชนด้วยแนวเพลงและวิธีการพูดคุยกับคนอื่นในแบบของเธอเอง และผู้คนก็ยอมรับเธออย่างที่เราเป็น ทว่านั่นกลับเป็นเรื่องที่เธอเข้าใจผิดไปเอง ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่ไดแอนกลายเป็นเพียงของรักของหวงอะไรสักอย่างในสายตาของคนทั่วไป

คืนนั้นตอนที่ดาอินนอนอยู่บนเตียง จู่ ๆ เธอก็เริ่มได้ยินเสียง หัวใจเต้นดังอยู่ข้างหู เสียงนั้นดังโครมครามราวกับเสียงรถไฟที่วิ่งมาจากที่ไกล ๆ และดังขึ้นราวกับรถไฟนั้นวิ่งมาใกล้ ๆ ใบหูของเธอ ลมหายใจของเธอถี่วขึ้น หญิงสาวรู้สึกเหมือนกับว่ามีอะไรสักอย่าง ในความมืดกำลังบีบคอกของเธออยู่ เธอรู้สึกได้ว่าลมหายใจของเธอ แผ่วเบาลง

แล้วดาอินก็หลุดเข้าไปในห้วงความฝันโดยไม่ทันรู้ตัว ในความฝันนั้นดาอินกลายเป็นสัตว์ที่ถูกขังอยู่ในกรงกระจกใสซึ่งมองเห็นเธอได้อย่างชัดเจน ดาอินกลายเป็นสิ่งที่ทำให้เด็กเล็กๆ หัวเราะชอบใจ ก่อนจะกลายเป็นเพนกวินจักรพรรดิเดินตุบตุบเป็นที่น่าเอ็นดูในสายตาคนหนุ่มสาววัยทำงาน แล้วเธอก็กลายเป็นสัตว์ที่ได้รับความนิยมมากที่สุดในส่วนสัตว์อย่างหมีแพนด้า หมีแพนด้าที่กำลังซ่อนความรู้สึกของตัวเองไว้ได้รอยยิ้มกว้าง กรงกระจกใสนั้นมองเห็นได้จากทุกทิศทาง อีกทั้งยังมีกล้องที่ถ่ายทอดสดผ่านโทรศัพท์มือถือตลอดเวลา บรรดาคนที่ดูอยู่เลื้อกเสื่อผ้า สีขน หรือแม้แต่เครื่องประดับที่จะให้เธอ ใสได้ตามที่ต้องการ ณ ที่แห่งนั้น ไม่มีพื้นที่ให้ดาอินได้แสดงความรู้สึก สะเทือนใจ ความโศกเศร้า ความโกรธเคือง และความอ้างว้าง ได้เลย

***

ดาอินคิดถึงย่า สำหรับดาอินแล้วย่าเป็นคนมองโลกในแง่ดีมาก ซึ่งแตกต่างจากตัวเธอโดยสิ้นเชิง เวลาที่ย่าเจอสถานการณ์ยากลำบาก หรือมีเรื่องให้โมโห ย่าก็จะออกไปเดินเล่นชมแสงอาทิตย์ ก่อนจะ

กลับบ้านมาโดยไม่มีอะไรค้างคาใจแล้วจึงค่อยเริ่มต้นวันใหม่อีกครั้ง ย่ำไม้ไผ่คนที่อารมณ์แปรปรวนเหมือนคลื่นลูกใหญ่ที่ซัดสาด แต่ย่ำ เป็นเหมือนคนที่กำลังผ่อนคลายอยู่บนเรือในทะเลสาบอันเงียบสงบ

มือของย่าเรียวยาวและให้ความรู้สึกเหมือนเตาทำความร้อน เมื่อไรที่ดาอินนอนหลับไม่สนิทนานเป็นสัปดาห์ พอไปหาย่าที่ไร ย่า จะคอยลูบท้องของเธอเบา ๆ พร้อมกับรอยยิ้มอ่อนโยนโดยที่ไม่ถามอะไรเธอสักคำ

ย่าแทบไม่เคยฟังเพลงของดาอิน อากาศเสียงรบกวนในหูของ ย่าแยะลงตั้งแต่ก่อนที่ดาอินจะเริ่มมีชื่อเสียง ทำให้ย่าไม่ได้ดูโทรทัศน์ หรือฟังวิทยุเท่าไรนัก แต่ดาอินกลับตั้งใจที่ย่าไม่ได้ฟังเพลงของเธอ เพราะมีผู้คนรอบตัวที่คอยตัดสินและวิพากษ์วิจารณ์เธอโดยไม่คิดถึง ใจเธอเลยอยู่มากพอแล้ว บ้างก็พูดว่าเพลงที่ปลอ่ยมารอบนี้เล่นใหญ่ เกินไปอย่างไรบ้าง บ้างก็บอกว่าพลังเสียงตกลงจากอัลบั้มที่แล้ว อย่างไรก็ตาม ย่าเป็นคนที่ยอมรับดาอินอย่างที่เธอเป็น ดาอินชอบ ที่ย่าให้เธอได้นอนหนุนตักโดยไม่ซักไซ้หรือวิพากษ์วิจารณ์ มือของย่า ที่สัมผัสตัวเธอนั้นแห้งสากทว่าสัมผัสของย่าช่างนุ่มนวล

สัมผัสของย่าทำให้ดาอินเข้าสู่ห้วงนิทราได้แทบจะทันที ทั้ง สายลมที่พัดผ่านชายคาเรือนฮันอก¹ ทั้งกลิ่นแกงหอมนำกินที่ลอยมาแตะจมูก ทั้งทัศนียภาพที่อาบย้อมด้วยแสงสีสัมผัสของดวงอาทิตย์ ที่ค่อย ๆ คล้อยต่ำลงแตะขอบฟ้า ทุกสิ่งทุกอย่างราวกับช่วยอวยพร ให้ดาอินนอนหลับสนิท พลังงานด้านบวกอันเจิดจ้าของย่าส่งผ่านมา ถึงดาอิน ณ ที่นั้น ดาอินนอนหลับสนิทตลอดสิบชั่วโมงได้โดยไม่ฝัน

¹บ้านเกาหลีแบบดั้งเดิมที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว โครงสร้างหลักของตัวอาคารทำจากไม้ มีเพียง ส่วนพื้นและเสาที่มีการใช้หินและดิน หลังคาทำจากกระเบื้องดินเผา

อะไรเลย พอตื่นนอนแล้วเธอก็จะออกไปเดินเล่นแถวบ้านกับย่า ซื้อผลไม้ยกกล่องจากร้านที่วางขายริมถนนข้างทุ่งนา เลือกรื้อกางเกงผ้ายัดลายดอกที่ตลาดนัดกับย่า ซื้อข้าวต้มจากตลาดกลับบ้าน เก็บผักกาดหอมกับพริกจากแปลงสวนครัวหน้าบ้านของย่า ตักซอสโคชูจัง² กับเต้าเจี้ยวที่หมักเองจากโหลมาอย่างละช้อน ผสมกับน้ำมันงาและเมล็ดงาให้เข้ากันแล้วทำเป็นน้ำจิ้มไว้กินด้วยกัน

การมาเยือนหมู่บ้านโซยังครั้งนี้เป็นการตัดสินใจกะทันหัน ถึงแม้ดาอินจะรู้อยู่เต็มอกว่าย่าไม่ได้อยู่ที่นี้แล้วก็ตาม ย่าเข้าไปอยู่บ้านพักคนชราเมื่อสามปีที่แล้ว ก่อนจะจากโลกนี้ไปเมื่อหนึ่งปีก่อน เรือนอันอกสี่หลังอายุร่วมร้อยห้าสิบปีที่ย่าเคยอาศัยอยู่ถูกขายไปก่อนหน้านี้ เหตุผลส่วนหนึ่งก็เพื่อใช้เป็นคำรักษาพยาบาลด้วย เหตุผลอีกข้อหนึ่งก็เพราะการบำรุงรักษาเรือนอันอกมีค่าใช้จ่ายสูงมาก ดาอินได้ยินว่าตัวเรือนอันอกของย่าถูกซุกซุกทั้งหลังย้ายไปอยู่ตรงที่ดินเปล่าซึ่งอยู่ในละแวกเดียวกัน ก่อนจะกลายเป็นโรงแรมสไตล์อันอกเมื่อสองปีก่อน แม่ของดาอินโทรศัพท์มาแล้วให้ฟังว่ามีเพียงเรือนเก็บของที่ไม่ได้ถูกรื้อถอนไป เรือนเก็บของนั้นเป็นที่ที่เธอชอบไปหลบเวลาเล่นซ่อนหาเมื่อครั้งที่เธอยังเด็ก

เรือนเก็บของหลังนั้นเป็นสถานที่ที่แสนลึกลับ นอกจากหน้าต่างไม้บานเดียวที่อยู่ใต้เพดานแล้วก็ไม่มีหน้าต่างบานอื่นอีก เพราะอย่างนั้นภายในเรือนเก็บของจึงค่อนข้างมืดทึบแม้ในวันที่แสงแดดส่องสว่างก็ตาม เวลาที่เล่นซ่อนหากับเด็กคนอื่น ๆ หากเข้าไปหลบในตู้เสื้อผ้าขนาดใหญ่

² ซอสพริกแบบเกาหลี เป็นเครื่องปรุงหลักที่ใช้ในการทำอาหารเกาหลีหลายเมนู

ฝั่งลายมุกซึ่งอยู่หลังกองหนังสือและกองกระสอบข้าวสาร เก้าครั้งจากสิบครั้ง ไม่มีใครหาเธอเจอเลย ถึงแม้จะมีคนเฝ้าใจว่าน่าจะมีคนซ่อนอยู่ในเรือนเก็บของ แต่ว่าในนั้นมีของมากมายกองระเกะระกะ ทั้งปลั้วสำหรับทำการเกษตร ห่วงร้อยจุกมุกวุ้นที่เคยใช้เมื่อตอนที่เลี้ยงวัว เครื่องโมหิน กระจาดของพะเนินที่ไม่รู้ว่ามาจากไหน กรอบรูปขนาดใหญ่ และเครื่องออกกำลังกายที่มีฝุ่นเขรอะ เหล่าคนหาต่างก็กลัวว่าจะเข้าไปเจอกับแมลงหรือแมงมุมในนั้นทำให้พวกเขาชะงักทำเอาไว้แล้วตัดสินใจหันหลังกลับไปเสมอ

ไชยักรีนุกส์คิดเซน เตรียมเปิดให้บริการ - รับจองที่พักตั้งแต่วันที่ 1 เมษายนเป็นต้นไป!

ดาอินทอดสายตามองแผ่นป้าย ข้างใต้ชั้นเขียนเอาไว้ว่า “ครัวหนังสือที่รวบรวมประโยชน์ครบถ้วนและให้กำลังใจ นึกสแต่ย์ และนุกคาเพที่ทุกคนจะได้เรียนรู้ เรื่องร้อยและแบ่งปันเรื่องราว” ป้ายประกาศโบกสะบัดตามแรงลม ทว่าดาอินผู้กำลังจมอยู่ในความคิดของตัวเองกลับไม่รู้สึกรู้สึถึงสายลมที่กระทบผิวกายเลย

หญิงสาวพรุลมหายใจออกมาเบาๆ หากเธอรู้เรื่องเร็วกว่านี้ เธอคงจะซื้อบ้านและที่ดินของย่าเอาไว้ อาจจะเอาไว้เป็นบ้านพักตากอากาศ หรือใช้เป็นสตูดิโอทำเพลงก็ได้ แต่พ่อของดาอินไม่ยอมให้เธอยึดติดอยู่กับร่องรอยในอดีตของย่า พ่อหวังให้เธอจดจำความรักที่ย่ามีให้ แต่ไม่ต้องการให้จิตใจของเธอสั่นคลอนจากความคิดถึงโยหา

เดือนพฤษภาคมของปีที่แล้ว ครอบครัวยุคใหม่ของลุงคนโตซึ่งอยู่ที่สหรัฐอเมริกา และครอบครัวยุคใหม่ของลุงคนที่สามซึ่งทำเกสต์เฮาส์อยู่ที่สเปน

กลับมาที่เกาหสี่ระยะหนึ่ง สองสามเดือนก่อนหน้านั้น พี่น้องทั้งแปดคนที่ต่างก็ยุ่งอยู่กับการใช้ชีวิตของตัวเองตัดใจขายบ้านและที่ดินของย่า หลังจากที่โอนกรรมสิทธิ์ที่ดินให้เป็นของคนอื่นเรียบร้อยแล้วก็นำเงินมรดกส่วนนั้นมาแบ่งกัน พวกเขาตัดสินใจแบบนี้ด้วยความคิดที่ว่าคนที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ต้องเดินหน้าต่อไป แม้พอจะรู้ว่าดาอินเป็นโรคนอนไม่หลับ แต่พอยังไม่รู้เรื่องโรคตื่นตระหนกที่เธอเผชิญอยู่ พอหวังว่าเธอจะเก็บความทรงจำเกี่ยวกับย่าลงไปในลิ้นชักสักช่องในหัวใจแล้วใช้ชีวิตต่อไป ดาอินเองก็เข้าใจความหวังดีของพ่อ เพราะอย่างนั้นเธอจึงไม่ได้โกรธอะไรตอนที่ได้ยินว่าพ่อขายที่ดินผืนนี้ให้คนอื่นไปแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้นดาอินก็ยังอยากกลับมาที่นี้ สถานที่ที่เธอรู้สึกราวกับว่าลมหายใจของย่ายังคงได้ผ่านผิวของเธออยู่ ต้นดอกเหมยตั้งตระหง่านผลิดอกให้ร่มเงาอยู่ที่เชิงเขาท่ามกลางความหนาวเหน็บบรรดาดอกเหมยที่ยังไม่ผลิบานเกาะเรียงตามแนวกิ่งก้าน กลีบดอกตูมปิดแน่นราวกับริมฝีปากของเด็กสาววัยแรกแย้มที่มีสิ่งที่อยากพูดมากมาย ทว่ากลับเม้มริมฝีปากเอาไว้เสียอย่างนั้น

ดาอินในวัยเก้าขวบบอกย่าว่าเธอฝันอยากเป็นนักร้องไอดอล เธอพูดเจื้อยแจ้วถึงความฝันของตัวเองไปเรื่อย ๆ ในขณะที่ย่าทำเพียงแค่นั่งนิ่ง ๆ ก่อนจะชวนเธอออกไปซื้อขนมโดนัทที่เกลียวคลุกน้ำตาลมากินเป็นของว่างยามบ่าย ไม่รู้ว่าย่าเองก็มีเรื่องมากมายที่อยากพูดกับดาอินเหมือนกันหรือเปล่า

ถนนแคบ ๆ ที่ดาอินเคยจับมือย่าเดินไปตลาดยังคงเหมือนเดิม สันเขาที่พลิวไหวเหมือนชายกระโปรงคลุมอยู่ก็ยังคงเหมือนเดิม มีเพียงอาคารตรงหน้าเท่านั้นที่ไม่คุ้นตาเอาเสียเลย ลมเย็นยะเยือกพัดจนเสียงหวีดหวิวราวกับส่งสัญญาณเฝ้าระวังภัยบอกอาคารแปลกหน้า

และแผ่นป้ายนั้น ที่ตรงนี้ไม่มีเรือนฮันอกที่มีประวัติอันยาวนานอยู่
อีกต่อไปแล้ว เบื้องหน้าของดาอินเป็นอาคารสมัยใหม่ทรงสี่เหลี่ยม
ซึ่งมีอาคารสี่หลังเชื่อมต่อเข้าด้วยกัน หลังคาของอาคารทำด้วยไม้
แม้จะมองจากด้านนอกก็มองเห็นเฉลียงกว้างขวางได้อย่างชัดเจน

ข้างอาคารทรงสี่เหลี่ยมสี่หลังที่สูงตระหง่านมีคาเฟ่ขนาดเล็ก
ขนาดพื้นที่ไม่เกินสองพียง³ ตั้งอยู่ ดูราวกับเป็นบ้านหลังเล็กที่แยก
จากตัวบ้านหลัก หลังคาของคาเฟ่เป็นสีน้ำตาลเข้มออกแดง ผนัง
ล้อมรอบเป็นบานกระจกใสทำให้มองเห็นเครื่องทำกาแฟ เมล็ดกาแฟ
แก้วเอสเปรสโซ รวมถึงถาดได้ชัดเจน ดูแล้วเหมือนจะเป็นคาเฟ่
เล็กๆ สำหรับลูกค้าที่ส่งกลับบ้านเท่านั้น บริเวณที่เคยเป็นแปลง
ผักสวนครัวของย่ากลายเป็นสวนดอกไม้ กระถางดอกไม้เล็ก ๆ วาง
เรียงกันอยู่เป็นแถว กระโຈມอินเดียนตั้งอยู่ในสวนเหมือนกับเป็นของ
ประกอบฉากในการถ่ายแบบนิตยสาร ทั้งที่ตกแต่งอย่างประณีตและ
อบอุ่น แต่ด้านหนึ่งในใจของดาอินกลับรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

ตอนนั้นเองสายลมที่โอบอุ้มแสงอาทิตย์ก็พัดพากลิ่นหอมหวาน
ลอยมาด้วย ดาอินมองไปรอบ ๆ เพื่อตามหาที่มาของกลิ่นด้วยความ
สงสัย ก่อนจะมองเห็นต้นดอกเหมยที่แผ่กิ่งก้านสาขาอยู่ข้างคาเฟ่
เล็ก ต้นดอกเหมยยังคงอยู่ในสภาพเดิมเหมือนอย่างที่ย่าเคยประคบ
ประหม่อมดูแล กิ่งก้านขยับพลิวไหวไปตามแรงลมราวกับกำลังโบกมือ
ทักทาย เท้าของดาอินขยับก้าวเข้าไปหาต้นดอกเหมยโดยที่เธอเอง
ก็ไม่ทันรู้ตัว

คาเฟ่เล็กๆ นั้นมีความสูงพอ ๆ กับต้นดอกเหมยที่ยืนต้นอยู่ข้างกัน

³ หน่วยวัดพื้นที่แบบเกาหลี หนึ่งพียงมีพื้นที่ประมาณ 3.3 ตารางเมตร

ฐานรองเสาคือหินของคาเฟดูคุ่นตาอย่างน่าประหลาด พอมองดี ๆ แล้ว เธอจึงเห็นว่ามิใช่เพียงบริเวณขอบฐานของตัวคาเฟเท่านั้นที่ดูผ่านร้อน ผ่านหนาวจนพื้นผิวเปลี่ยนเป็นเงาวาว ดูเหมือนว่าคาเฟนี่จะใช้ฐานหิน รองเสาคเดิมของเรือนเก็บของโดยไม่ได้อัดแปลงใด ๆ ในตอนนั้นดาอิน ถึงได้รู้ว่าเรือนเก็บของที่เคยอยู่ข้างต้นดอกเหมยบัดนี้ได้กลายเป็น คาเฟเล็ก ๆ ที่ล้อมรอบด้วยบานกระฉกใส โครงสร้างของตัวเรือนยังคง เดิมโดยเปลี่ยนแค่ผนังที่ล้อมรอบด้วยกระฉก เป็นการเปลี่ยนรูปลักษณะ ตั้งเดิมจากเรือนเก็บของแบบโบราณถือกำเนิดใหม่เป็นคาเฟสไตล์ ทันสมัย พอมองฐานหินรองเสาที่สีקרร้อนแฉววาวขึ้นตามกาลเวลาแล้ว ดาอินก็รู้สึกเหมือนน้ำตาจะไหลแต่ก็เหมือนจะยั้งออกมา

ดาอินไม่ชอบฤดูใบไม้ผลิเท่าไรนัก ดอกไม้ทั่วโลกแบ่งบาน เปล่งประกายอย่างเจิดจ้า รวาก็จะบอกว่าจากนี้ไปจึงสี่มฤตุนาว ที่มีดมิด หนาวเหน็บ โดดเดี่ยว และเปรียบเสมือนความตายนั้น ไปเสีย ใคร ๆ ต่างก็พูดถึงความหวังใหม่ การเริ่มต้นใหม่ และการ ลองทำอะไรใหม่ ๆ ในฤดูใบไม้ผลิ ทว่าบางที่ฤดูใบไม้ผลิเองก็อาจจะ ต้องฝืนทำให้ดอกไม้ผลิบานอย่างเสียไม่ได้ บางที่ฤดูใบไม้ผลิก็อาจจะ ยังคงจดจำความมืดมิดของอดีตอยู่เหมือนเดิมอย่างที่เคยเป็นมา และ ถึงแม้ว่าจะต้องเผชิญหน้ากับความสิ้นหวังจนแหลกสลายเพียงใด แต่ ฤดูใบไม้ผลิเองก็อาจจะกล้ำกลืนเสียงระอื้นและน้ำตาในขณะที่พยายาม ทำตัวสมกับการเป็นฤดูใบไม้ผลิอันสดใสเพื่อทำหน้าที่ของตัวเองให้ลุล่วง ก็เป็นไปได้

คนส่วนใหญ่มักจะตื่นเต้นดีใจและมองว่าฤดูใบไม้ผลิเป็น สัญลักษณ์ของความหวัง ว่ากันว่าเมื่อฤดูใบไม้ผลิมาเยือน คนเรา จะก้าวผ่านความหดหู่ ความลุ่มหลง ความผิดหวัง ความท้อแท้ไปได้

เบญญูที่รวกับจะบอกให้ลบอดตตทงไปให้หมดลน บอกให้พยวมควรเป้หมยและลิ่งที่ควดหวงมวไไว้ในมื่อ โลกบนี้หวงวตาดอินจะย้มออกมาเบญญูประกยงดงมเหมอญกับอคอรหลงหมท่หมกลางฤดูบไม้ผลลหวงวเธอจะลิมเรอญเกบขอรกร้างไปเสยที่...เพรวออยงน้นดาอินจิงคดควเรอญเกบขอรน้นคงหยไปแล่วแน ๆ...

แต่วเรอญเกบขอรนี้กลบยงอญที่เดม มีเพยงรูปลคษณที่เปลยยนไป ทวยงคงอญเคยงข้งด้นดอคเหมยออยงที่เคยเบญมาฐนหนรองเสกยงคงอญที่เดม ฐนหนแหววววที่ลิ่งกรอนตามกเวลทที่เปลยยนผนคล้ยกับจะบอกวมันยงคงจจจวเวลทในอดต ดาอินกลนน้ำตเอาไ่ว รู้ลิ่งรวกับได้ยนเสยงยอเอ่ยถมวมวแล่วหรือ พลวงลুবหลงขอรออยงแ่วเบมเบบที่เบญมาเสมอ ค่ำพุดในอดตขอรยอลอยเข้มมในควมคด

“ด้นดอคเหมยนะ เบญญูคงไม้ที่เฝ้รวอฤดูบไม้ผลลยงกควใครเลยละ พอได้รบลัญญณจกออีกผ่งขอรเนนเขววฤดูบไม้ผลลที่เฝ้ชะเงอคอรคอรคยงกำลังจะมถถึงก้อออกดอคผลลบมออยงข้งข้นเลยเชยวถึงแม้บวค้งหิมะระลอกสุดท้ยขอรจจะตกลงมจกกลบดอคไม้เบยงคขอรอยงน่สงสวรกก็ถอะ แต่วเพรวออยงน้นยอถึงได้ชอบดอคเหมย พอมด้นดอคเหมยอญกลลด์ว ยงก้พลอยเฝ้รวอฤดูบไม้ผลลไปดวย เพรวดอคเหมยรบรู้กรมถถึงขอรฤดูบไม้ผลลได้กอนใครและยงก้ล่ำที่จจะผลลบมออยงสุดกำลังโดยไม้หวนเกรงควมหนวเยนลิ่งนดเลยงละ”

***

“คือว่า...ใช่คุณนักเขียนชวจินอาหรือเปล่าคะ”

ยูจินวางกล่องกระดาษขนาดใหญ่ไว้ด้านหลังพลางเอ่ยถาม เธอวางแผนว่าจะให้นักเขียนชวจินอามาพักที่ไชยงรีบุ๊กส์คิตเซนสองคืน และเขียนรีวิวเกี่ยวกับที่นี่เพื่อโปรโมตบุ๊กสเตย์ เป็นส่วนหนึ่งของแผนการตลาดที่เธอวางไว้ นักเขียนชวจินอาส่งข้อความมาหายูจินว่า จะมาถึงตอนห้าโมงเย็น เพราะอย่างนั้นเมื่อเธอเห็นหญิงสาวคนหนึ่ง ยืนเหม่อลอยอยู่หน้าไชยงรีบุ๊กส์คิตเซนที่ยังไม่ได้เปิดให้บริการ เธอจึงคิดว่า อีกฝ่ายคงมาถึงที่นี่ก่อนกำหนด

หญิงสาวที่ยืนอยู่ตรงหน้าของยูจินหันหลังกลับมาแล้วตอบกลับ

“เอ่อ ฉันแค่บังเอิญผ่านมาแถวนี้...”

ยูจินเผลอจ้องมองใบหน้าของคนที่หันมาพูดกับเธอ เป็นใบหน้า ที่เธอเคยเห็นบ่อย ๆ จากที่ไหนสักแห่ง สีหน้าของหญิงสาวตรงหน้า ค่อย ๆ ปรากฏให้เธอเห็นอย่างกับภาพช้าในละคร ถึงแม้ว่ายูจินจะไม่ค่อยได้ดูโทรทัศน์มากกว่าห้าปีแล้ว แต่เมื่อเห็นใบหน้าชาวไร่ รวากับมีแสงแดดดูหนาวสาดส่อง และออร่าความดูดีราวกับนางแบบ ทั้งที่ใส่เสื้อกันหนาวขนเป็ด⁴ สีดำตัวยาวแสนธรรมดา ยูจินก็พอจะเดา ได้ว่าอีกฝ่ายคงเป็นคนดังสักคนในวงการบันเทิง ตอนนั้นเองชื่อที่เดิน ถู้อกกล่องตามหลังมาหยุดชะงักด้วยความตกใจ

“เอ๊ะ! ไตแอนมาอยู่ที่นี่ได้ยัง...เดี๋ยวก่อน นี่มันอะไรเนี่ย อ้าก!”

ชื่อพูดเร็วเร็วพลางปล่อยกล่องลงบนพื้นจนเกิดเสียงดังตู่บ ชายหนุ่มยกมือปิดปาก สายหน้าไปมาเพราะทำอะไรไม่ถูก หญิงสาว มองปฏิกิริยาของชื่อแล้วเผยยิ้มด้วยท่าทางสบาย ๆ ไม่ต้องบอกก็รู้

⁴ เสื้อกันหนาวและกันลมทำจากขนเป็ด มีลักษณะหนาพองเป็นปล้อง

ได้ว่าเธอคงเจอเหตุการณ์แบบนี้มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ดาอินมองหญิงสาวตรงหน้าที่ถามว่าเธอเป็นนักเขียนหรือเปล่า แล้วก็อดแปลกใจไม่ได้ที่อีกฝ่ายไม่รู้ว่าเป็นใครตั้งแต่แรกเห็น ดาอินพอจะเดาได้ว่าหญิงสาวคนนี้เป็นคนซื้อที่ดินของย่า และเธอก็รู้สึกสบายใจที่เป็นอย่างนั้น เพราะว่าเมื่อมองริมฝีปากได้รูปและดวงตาที่ดูใจดีของหญิงสาวแล้ว ก็พอจะมองออกว่าอีกฝ่ายเป็นคนที่มีความคิดลึกซึ้งและสุขุม เป็นบุคลิกที่ถ้าย่าได้เจอคงต้องถูกใจแน่นอน

ตอนนั้นเองที่ดาอินรู้สึกเหมือนสลัดเงาตำที่ตามติดเธอมาตลอด ได้สำเร็จ เธอคือยิ้มที่ไม่ใช่รอยยิ้มแบบตอนเดินพรมแดงในงานประกาศรางวัลของวงการดนตรี ไม่ใช่สีหน้าตอนอยู่หน้ากล้องเวลาถ่ายโฆษณาเครื่องสำอาง แต่เป็นรอยยิ้มที่คล้ายกับการถอนหายใจด้วยความโล่งอก

“อ้อ ถ้าฉันนี่เคยเป็นบ้านของคุณย่าคุณเหวอคะ เหลือเชื่อมากเลยคะ”

“ใช่คะ ฉันเคยงอแงจะป็นขึ้นต้นพลับที่สวนด้านหลังแล้วตกลงมาด้วยคะ ช่วงฤดูใบไม้ร่วงก็เคยขึ้นไปเก็บเกาลัดกับพี่สาวบนเขา ตอนแกะผลเกาลัดดอกออกมาจากเปลือกก็ตื่นเต้นมาก เลยแกะเปลือกเกาลัดจนเจ็บมืออยู่ถึงค่าเลยคะ แล้วฉันก็เคยเหวียงไม้ดาขายไล่จับผีเสื้อแล้วหล่นลงไปเหยียบขั้ววุ้นแปลงผักด้วยแหละคะ”

ดาอินเล่าไปพลางนึกถึงความทรงจำมากมายที่บ้านย่า ในขณะที่ยูจินรู้สึกเหมือนได้แอบดูชีวิตวัยเด็กของดาอินผ่านคำบอกเล่าเหล่านั้น เรื่องราวของเด็กน้อยที่ชอบซุกเอี้ยมกางเกงมากกว่าซุกกระโปรง เด็กน้อยที่ป็นต้นไม้อย่างไม่หวั่นกลัว เด็กน้อยที่ต่อให้หล่นลงไปแปลงผักก็ยั้งหัวเราะว่า

“รู้สึกเหมือนมาบ้านอย่างจริงๆ เลยค่ะ ไม่รู้สึกว่าจะแปลกที่เลย ไม่รู้เหมือนกันนะคะว่าทำไม”

“นั่นสินะคะ ตอนนี้นักคุณไดแอนดูมีความสุขจริงๆ ค่ะ ฮ่าๆ”

“เออ เรียกดาอินเฉยๆ เอะคะ ไม่รู้ทำไม แต่อยู่ที่นี้แล้วอยากให้มีเรียกอย่างนั้นมากกว่านะคะ ถึงจะเคยให้สัมภาษณ์หรือว่าเขียนไดอะรี่ถึงเรื่องในอดีตอยู่บ้าง แต่ฉันไม่ค่อยมีโอกาสได้มองย้อนกลับไปถึงช่วงนั้นเท่าไรเลยคะ แต่พอได้มาที่วันนี้ ก็นึกถึงเรื่องตอนมาอยู่บ้านย่าออกหมดเลยคะ รู้สึกเหมือนเห็นภาพตัวเองในตอนนั้นเดินร่วนวายไปทั่วเลยคะ”

กลิ่นหอมของกาแฟอเมริกาโนลอยขึ้นมาจากแก้วเซรามิกที่มีลายเส้นสีเทาบาง ๆ พาดผ่าน ช่างกันนั้นมีวอฟเฟิลชีสนามอนกับเค้กวอลนัทที่ซื้อจากร้านวอฟเฟิลชื่อดังที่อยู่ในละแวกนี้ กลิ่นหอมหวานของขนมกับกาแฟผสมผสานกันจนหอมอบอวลไปทั่ว ดาอินจับกาแฟเข้าไปอีกหนึ่งแล้วกวาดสายตาไปรอบ ๆ ก่อนที่สายตาของเธอจะหยุดลงที่ต้นดอกเหมยด้านนอกบานกระจกใส

“ฉันจำต้นดอกเหมยพวกนี้ได้ค่ะ ย่ารักต้นดอกเหมยนี้มากเวลาที่นั่งเด็ดข้าวพริก หรือว่าแกะเปลือกถั่วอยู่ตรงโถงนั่งเล่นด้านนอก ต้นดอกเหมยจะอยู่ข้างหลังย่าเหมือนเป็นภาพฉากหลังตลอดเลยคะ คนที่บอกฉันว่าดอกเหมยเป็นดอกไม้ที่บานก่อนดอกไม้อื่นในฤดูใบไม้ผลิก็คือย่านนั้นแหละคะ...”

ดาอินเดินไปยังกระจกใสฝั่งที่มองเห็นต้นดอกเหมย ทอดสายตามองกิ่งก้านที่เริ่มออกดอกตูมด้วยแวตารักไคร่ ยูจินจึงเดินตามมายืนข้างเธอ ก่อนจะเปิดบานประตูกระจกออก

“เพราะว่าดูเป็นต้นไม้เก่าแก่แถมยังสวยมากขนาดนี้ ฉันเลย

ไม่คิดจะทำอะไรต้นดอกเหมยสามต้นนี้ตั้งแต่แรกอยู่แล้วค่ะ อันที่จริง โกงดังของที่นี่ เรียกอย่างนี้ไซ้ใหม่ นะ หมายถึงเรือนเก็บของนะค่ะ ฉันคงสภาพเดิมเอาไว้แล้วทำเป็นคาเฟ่เล็กๆ ตรงนั้นค่ะ”

“ค่ะ ฐานหินรองเสายังเหมือนเดิมเลย บอกตามตรงว่าพอฉันเห็นแบบนั้นแล้วเกือบจะร้องให้ออกมาเลยค่ะ เมื่อก่อนเวลาเล่นช้อนหา กัน ฉันจะไปหลบอยู่ที่นั่นตลอดเลย”

แววตาของดาอินดูดีใจจากใจจริง ทำให้ยูจินพลอยยิ้มตามไปด้วย

“คนที่เสนอให้ทำเรือนเก็บของเป็นคาเฟ่สำหรับลูกค้าที่ส่งกลับบ้าน ก็คือนายคนนี้แหละค่ะ ซีอู พนักงานหมายเลขหนึ่งของที่นี่ค่ะ”

หลังจากที่ยูจินพูดประโยคนั้นจบ ดาอินก็หันไปมองซีอูแล้วส่งยิ้มให้อย่างสดใส ซีอูยิ้มตอบเธอด้วยท่าทางเขินอายราวกับสาวน้อยวัยแรกแย้ม แต่เมื่อชายหนุ่มสบตากับดาอิน เขาก็พูดอะไรไม่ออกแม้แต่คำเดียว ไม่รู้ว่าเพราะสติของเขาหลุดลอยไปแล้วหรือว่าอย่างไร ยูจินมองปฏิกิริยาของซีอูแล้วก็หัวเราะออกมาด้วยความประหลาดใจปนขบขัน ดาอินเอ่ยขอบคุณซีอูอีกครั้งก่อนจะพูดต่อทั้งที่ยังมีรอยยิ้มอยู่บนใบหน้า

“เวลามาบ้านย่าที่ไร ฉันนอนหลับสนิททุกครั้งเลยค่ะ ที่จริงแล้วฉันเป็นโรคนอนไม่หลับ จนถึงตอนนี้ก็ยังไม่รู้สาเหตุที่แน่ชัดเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร ฉันทั้งไปเข้ารับคำปรึกษา ทั้งลองกินยา แต่ว่าได้ผลแค่ชั่วคราวแล้วก็กลับมาเป็นเหมือนเดิมอีก วนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้วค่ะ แต่พอฉันได้อาศัยข้างๆ ย่าที่ไร ฉันกลับนอนหลับได้ง่ายๆ เลยค่ะ แต่ว่าย่าเข้าไปอยู่บ้านพักคนชราตั้งแต่สามปีที่แล้ว และท่านก็เพิ่งเสียชีวิตเมื่อปีก่อนค่ะ... บางครั้งฉันก็ฝันเห็นบ้านย่าค่ะ ในฝันย่ามักจะสวมชุดฮันบกแสนสวยอยู่ท่ามกลางแสงแดดอ่อนๆ

และท่านจะยิ้มให้ฉันโดยไม่พูดอะไรเลยคะ แล้วฉันก็ได้กลิ่นของป่า ต้นเกาลัดที่ฉันเคยไปตอนเด็ก ๆ เห็นภาพทิวทัศน์ที่อาบย้อมด้วยสีม่วง มีดครีမ်ผสมสีแดงก่ำของเวลาพลบค่ำคะ แต่พอคิดขึ้นมาได้ว่าไม่มี บ้านย่าอีกต่อไปแล้ว ฉันก็ทั้งเสียตายทั้งเสียใจมาก พอตื่นขึ้นมา ตอนกลางดึกฉันก็นอนไม่หลับอีกจนกระทั่งดวงอาทิตย์ขึ้นคะ”

“...อย่างนั้นหรือคะ”

ทั้งที่ไม่ใช่ความผิดของเธอแต่ยูจินก็รู้สึกผิดอย่างบอกไม่ถูก คนเราต่างก็มีความทรงจำที่ต้องการเก็บรักษาเอาไว้ เธอรู้สึกว่าเหมือน ตัวเองเผลอล้ำเส้นเข้าไปในความทรงจำของคนอื่นเสียแล้ว ยูจิน เอ่ยปากพูดขึ้นบ้าง

“ที่จริงฉันรู้สึกคล้าย ๆ กันคะ ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่หมู่บ้านโซยัง ฉันก็นอนหลับสนิทเหมือนมีใครคอยกล่อมนอนเลยละคะ...”

ดาอินสบตากับยูจินแล้วพยักหน้าด้วยรอยยิ้ม ความเจ็บที่ เต็มไปด้วยความคิดถึงโรยตัวลงมา ดาอินรู้สึกราวกับว่าลมหายใจ ของยาที่หลงเหลืออยู่ที่ไหนสักแห่งโอบล้อมบรรยากาศตรงนี้เอาไว้ อย่างอ่อนโยน

ดาอินหัวเราะเบา ๆ ก่อนจะเอ่ยปากถาม

“เอ่อ ว่าแต่ไปยังไงมายังไงถึงได้มาซื้อที่ตรงนี้หรือคะ หมู่บ้าน ซินกิลที่อยู่ด้านล่างมีทางหลวงที่เชื่อมกับทางด่วนตัดผ่านด้วย คนเลย ไม่ค่อยสนใจที่ดินในหมู่บ้านโซยังไม่ใช่หรือคะ”

ยูจินยิ้มพราว ภาพร้านวอฟเฟิลเล็กๆ ผุดขึ้นมาในความคิด ราวกับหน้าต่างข้อความที่เด้งขึ้นบนหน้าจอบนหน้าจอบคอมพิวเตอร์

***

“เดี๋ยวนะ คุณจะบอกว่าไม่มีทางอื่นแล้วหรือครับ”

“เพราะเรื่องนี้ค่อนข้างเร่งด่วนเลยต้องเป็นแบบนี้ล่ะครับ วันนี้ก็วันที่สิบสองพฤษภาคมเข้าไปแล้ว แต่คุณบอกว่าจะให้ทำสัญญาให้เสร็จภายในวันที่หนึ่งมิถุนายนไม่ใช่หรือครับ ท่านประธาน”

ใบหน้าของผู้ชายที่ถูกเรียกว่า “ท่านประธาน” เปลี่ยนเป็นสีแดงจางๆ เขาคว่าแก้วน้ำทรงกลมที่วางอยู่บนโต๊ะตัวยาวขึ้นมาตี๋มด้วยท่าทางราวกับกระดกโซจูอย่างไรอย่างนั้น ชุดสูทสีเทาเงินที่ชายคนนั้นสวมอยู่นั้นดูแล้วคงเป็นสูทราคาสูงลิ่ว ทว่าขนาดของสูทนั้นเล็กกว่ารูปร่างของเขาจนดูคับตัวเสียรูปทรง หญิงเจ้าของร้านวอฟเฟิลที่อยู่ในครัวคอยชำเลืองมองทางโตะนั้นอยู่เรื่อย ๆ เธอกำลังดูสถานการณ์ว่าจะเกิดเหตุทะเลาะวิวาทขึ้นหรือไม่ หรือว่าเธอควรจะเข้าไปแทรกตอนไหนดี

ชายที่ใบหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงเอ่ยต่อ

“ผมแจ้งไปตั้งแต่หนึ่งเดือนที่แล้วไม่ใช่หรือครับว่าการที่พี่น้องของผมจะมารวมตัวพร้อมหน้ากันได้มีแค่ช่วงนี้เท่านั้น ไม่ใช่หนึ่งเดือนด้วยซ้ำ ผมบอกไปตั้งแต่เมื่อสามเดือนก่อนแล้วนี่ ถ้าครอบครัวพี่ชายผมกลับไปอเมริกาตอนนี้ก็ไม่ว่าจะได้กลับมาที่นี้อีกทีตอนไหน! เฮ้อ”

ชายคนที่พูดเบาๆ ในตอนแรกก็เริ่มพูดด้วยน้ำเสียงหงุดหงิดอย่างอดรนทนไม่ไหว

“เดี๋ยวนะครับ ทางเราเองก็ทำทุกวิถีทางแล้วนะครับ ทั้งกระจายข่าวให้กับคนในพื้นที่ ทั้งติดต่อไปหาคนรู้จักที่อยู่พื้นที่อื่นเลยนะครับ มีคนรู้จักของคนรู้จักที่อยู่ทีแท้จริงบอกว่ายากซื้อที่ดิน ผมเลยพาเขาไปดูที่ทางแถวนั้นแบบจัดเต็มทั้งวัน แต่ว่าหลังจากที่เจียบหายไปเป็นสัปดาห์ ทางนั้นเพิ่งโทร.มาหาผมเมื่อวานครับ

บอกว่าครั้งนี้คงไม่ได้จริง ๆ...”

ชายที่พยายามอธิบายด้วยท่าทางเหมือนไม่รู้จะทำอย่างไรนั้น เป็นชายวัยสี่สิบปลาย ๆ ดวงตากลมโตอ่อนโยนบนใบหน้ารูปสี่เหลี่ยม ทำให้เจ้าตัวดูเป็นคนจิตใจดี และทั้งที่อยู่ในฤดูหนาวแต่เขากลับ คอยปาดเหงื่อบนหน้าผากอยู่เรื่อย ๆ ผิวหน้าใหม่แดงจนเป็นสีแดง นั้น คงเป็นผลจากการถูกแสงแดดจ้าในชนบทแผดเผา เขาพูดด้วย เสียงเบา ๆ แต่ก็ถูกไล่ต้อนให้จมนมด้วยคำพูดรวดเร็วของชายในชุดสูท สีเทาเงิน

“ไม่สิครับ น่าจะเพิ่มรายชื่อของคนที่มีแนวโน้มว่าจะซื้ออีก หลาย ๆ คนแล้วพาไปดูที่ให้หมดทุกคนสิครับ ทางครอบครัวผมเอง ก็ไม่ได้รวมตัวกันแบบนี้ได้ง่าย ๆ นะครับ คุณแม่ผมเสียไปเกินร้อยวัน แล้ว ถ้ายังแก้ปัญหาเรื่องนี้ไม่ได้ พี่น้องของผมคงได้ทะเลาะกันเรื่อง มรดกจนบ้านแตกแน่ ๆ ครับ”

“ครับ ท่านประธาน ผมเข้าใจครับ เพราะผมเข้าใจดีเลย พยายามทำทุกทาง ทั้งยังไปขอให้เพื่อนที่อยู่พื้นที่อื่นมาช่วยด้วยใจครับ นับแค่ที่พาคนไปดูที่ดินอย่างเดียว ผมก็ไปมาไม่ต่ำกว่ายี่สิบครั้งแล้ว นะครับ”

น้ำเสียงของชายที่พยายามอธิบายมาตลอดเริ่มหมดความ กระตือรือร้น คล้ายกับเพื่อนชายที่ต้องพูดเรื่องเดิมซ้ำไปซ้ำมา

“พวกคนที่ไปดูที่ดิน เขาไม่ถูกใจตรงไหนกันครับ”

ชายในชุดสูทสีเทาเงินขยับเลื่อนเก้าอี้ เอนกายไปข้างหน้าพลาจ อย่ถาม

“นั่นสินะครับ ปกติพวกลูกค้าก็ไม่ได้จำเป็นบอกเหตุผลหรือ รายละเอียดอะไรอยู่แล้ว...ผมว่าเป็นเพราะขนาดของที่ดินใหญ่เกินไป

มั่งครับ ที่จริงแถวนี้ก็มีคนประกาศขายที่ดินทำทาวนเฮาส์ขนาด เจ็ดสิบห้าพ้อยอง ห้าสิบพ้อยองอยู่เยอะเลย แต่ที่ดินของคุณขนาด สองร้อยห้าสิบพ้อยอง ถือว่าใหญ่มากเลยครับ การเดินทางขึ้นไปก็ลำบากกว่าหมู่บ้านข้างล่างใช้ใหม่ละครับ จากเชิงเขาต้องขึ้นไปอีกตั้งหนึ่งกิโลเมตร แถมนั่งไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวกอะไรเลยด้วยครับ”

พอได้ฟังอย่างนั้น ชายในชุดสูทสีเทาเงินก็ตีมน้ำที่เหลืออยู่ในแก้วลงคออีก ๆ ด้วยท่าทางหงุดหงิด

บทสนทนาหยุดลงชั่วคราว สายลมจากภูเขาพัดผ่านหน้าต่างที่เปิดกว้างเข้ามาภายในร้าน ห้องครัวที่วุ่นวายกับการทำวอฟเฟิลเจียบลงไปตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่อาจทราบได้ บรรยากาศอบอุ่นและหอมหวานลอยฟุ้งไปทั่วร้านวอฟเฟิลเล็กๆ แห่งนี้ ทว่าวอฟเฟิลไอศกรีมวานิลลาที่วางอยู่ตรงหน้าชายทั้งคู่นั้นกลับโดดเด่นไว้คนสนใจ ดูไม่ต่างอะไรกับเด็กน้อยที่นั่งอยู่อย่างเหงาหงอย ชายทั้งสองคนต่างจมอยู่ในความคิดของตัวเองเจียบ ๆ จนกระทั่งด้านหนึ่งของไอศกรีมวานิลลาก็อ่อนกลมเอียงกระเท่เร่ และละลายจนเสียรูปทรงในที่สุด

เบื้องหน้าของยูจินคือวอฟเฟิลชินนามอนขนาดใหญ่ที่ตอนนี้อยู่เพียงครึ่งเดียว เธอเห็นจากไซเซียลมีเดียวว่าร้านนี้โด่งดังเพราะมีวอฟเฟิลขนาดใหญ่เท่าชั้นสแตก จึงกะเวลามาถึงตอนร้านเปิดพอดี การจับคู่กันของวอฟเฟิลชินนามอนรสหวานละมุนกับอเมริกาโนหอม ๆ นั้นอร่อยจนสมควรต้องบอกต่อ รสชาติของวอฟเฟิลที่นี่ก็อร่อยจนไม่ต้องมีคำบรรยายเพิ่มเติม

ตอนแรกยูจินเริ่มฟังบทสนทนาของโต๊ะข้าง ๆ เพราะฟังดูน่าสนใจเท่านั้น และเสียงของชายวัยกลางคนทั้งสองคนนั้นก็ชัดเจนมาก อีกทั้ง

ร้านนี้ก็ไม่ได้ใหญ่นักจึงเป็นไปได้เลยที่จะไม่ได้ยินบทสนทนาของทั้งคู่ ยิ่งไปกว่านั้นเธอเองก็ไม่ได้มีอะไรที่ต้องทำเป็นพิเศษด้วย ระยะห่างระหว่างโต๊ะกลมที่ยูจินนั่งอยู่กับโต๊ะสี่เหลี่ยมที่ชายสองคนนั้นนั่งอยู่ เป็นระยะที่พอดีกับการที่เธอจะแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้น

แต่ในระหว่างที่นั่งฟังอยู่นั้น ความสั่นไหวก็ค่อย ๆ ก่อตัวภายในใจของยูจิน ตอนแรกเป็นเพียงความสั่นไหวแผ่วเบาราวกับผีเสื้อขยับปีกไผบิน ก่อนจะเปลี่ยนเป็นความสั่นไหวรุนแรงราวกับแผ่นดินไหว เธอรู้สึกเหมือนเสียงตั้งปลุกของโทรศัพท์มือถือแผดเสียงร้อง กลิ่นอากาศยามเช้าบนภูเขาเมื่อเธอพักชิมอยู่บนเสื่อเทรนซ์โค้ต^๕ ของยูจิน เธอรู้สึกราวกับได้ยินแสงแดดยามรุ่งอรุณกระซิบกับเธออย่างแผ่วเบา

ยูจินยึดตัวนั่งหลังตรง ค้นหาข้อมูลในโทรศัพท์มือถือ ก่อนจะเปิดแอปพลิเคชันเครื่องคิดเลขขึ้นมาคำนวณอะไรบางอย่าง ตัวเลขสุดท้ายที่ปรากฏขึ้นมาขึ้นห่างไกลจากคำว่าแผนการอันปลอดภัยไปมากโข ทว่าในการเผชิญหน้ากับสิ่งแปลกใหม่แต่ละครั้ง ต่อให้มีข้อมูลมากมายเพียงใด หรือต่อให้เตรียมใจมาขนาดไหนก็ไม่เคยเพียงพอ เพราะอย่างนั้นในการตัดสินใจแต่ละครั้งจึงหมายถึงการยอมรับอันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นอย่างไม่คาดฝันด้วย ยูจินหยิบโทรศัพท์แล้วลุกขึ้นยืนอย่างเงิบเงียบ ก่อนจะค่อย ๆ เดินไปยังโต๊ะของชายทั้งสองคนที่ต่างก็ยังคงจมอยู่ในความคิดของตัวเอง

“เอ่อ...ขอโทษที่เข้ามาขัดจังหวะนะคะ แต่ว่าขอไปดูที่ดินที่ว่าหน่อยได้ไหมคะ”

พอได้ยินประโยคนั้นของยูจิน ชายทั้งสองคนก็หันไปสบตากัน

^๕ เสื่อโค้ตที่มีลักษณะไม่หนามาก มักสวมใส่เพื่อกันฝน กันลม หรือกันอากาศหนาวที่อุณหภูมิไม่ต่ำมาก

อย่างกับนัดกันไว้ ชายคนหนึ่งลุกขึ้นยืน ดวงตาเป็นประกายด้วยความยินดีในขณะที่พูด ด้วยความรีบร้อนทำให้เขาของเขากะแทกกับโต๊ะ จนเกิดเสียงดัง โต๊ะเอียงกระทะเร่จนจานเกือบจะร่วงลงบนพื้น

“อ้อ...แน่นอนครับ! เราไปดูกันตอนนี้เลยดีไหมครับ”

***

“เพราะอย่างนั้นวันนั้นฉันเลยมาดูที่ดิน แล้วหนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้นก็ประทับตราทำสัญญาเลยคะ”

พอได้มาเล่าเรื่องราวตอนนั้นแบบคร่าว ๆ ยูจินเองก็นึกขึ้นจนหลุดหัวเราะออกมา พอมาคิดดูในตอนนี้ ก็รู้สึกว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ต้องรีบร้อนจัดการให้เสร็จเรียบบ่อยอย่างเร่งด่วนอะไรขนาดนั้น ดาอินเองก็หัวเราะออกมาเช่นกัน

“ไอ้โฮ ฝีมือการขายของท่านประธานนี้สุดยอดไปเลยนะคะ แต่ฟังไปฟังมาท่านประธานที่ว่านี่น่าจะเป็นพ่อของฉันเองคะ ฮ่า ๆ ๆ”

“ตายจริง ถ้างั้นท่านประธานในสุทสี่เทาเงินก็คือ...”

ทั้งสองคนหัวเราะออกมาพร้อมกันดังลั่น แล้วในตอนนั้นโทรศัพท์มือถือของยูจินก็ดังขึ้นและสั่นครืดคราด บนหน้าจอปรากฏชื่อนักเขียนชอจินอา ยูจินเอ่ยปากขอตัวก่อนจะลุกขึ้นไปคุยโทรศัพท์ที่อีกมุมหนึ่ง นักเขียนที่นัดไว้ตอนห้าโมงเย็นบอกว่าเธอขับรถไปเจ็ยวรถที่จอดอยู่ในลานจอดรถตอนที่กำลังจะเดินทางมาที่นี่ ทำให้ต้องจัดการโทรศัพท์เรียกประกันและเอารถเข้าศูนย์ซ่อมบำรุง ปลายสายเอ่ยขอโทษขอโพย ยูจินที่ไปตามที่นัดไว้วันนี้ไม่ได้ ยูจินจึงบอกอีกฝ่ายว่าไม่ต้องกังวลและพูดคุยเรื่องการนัดหมายวันใหม่อีกครั้ง จากนั้นเธอก็วางสาย

ยูจินกลับมาหนึ่งที่โต๊ะ ทอดสายตามองแผ่นหลังของดาอินที่นั่งเหม่อมองออกไปนอกบานกระจก ก่อนจะเอ่ยปากขึ้น

“คือว่า... ค้างที่นี้สักคืนไหมคะ วันนี้คุณนักเขียนที่นัดไว้คงมาไม่ได้แล้ว ตอนนีทั้งร้านและที่พักของเรายังไม่เปิดอย่างเป็นทางการ เลยยังไม่มีลูกค้าคนอื่นด้วยค่ะ”

ตอนนี้ที่บู๊กสเตย์เตรียมการไว้เรียบร้อยเพื่อรองรับนักเขียนขอจินอาที่จะมาเข้าพัก มีครบทุกอย่างตั้งแต่ของใช้ในห้องน้ำ ผ้าขนหนู ทรายร์เปาผม กาดัมน์น้ำ ชา กาแฟ และยังปรับอุณหภูมิห้องให้อุ่นสบายเตรียมไว้แล้ว รวมไปถึงเตรียมอาหารมื้อเช้าของวันพรุ่งนี้ไว้เรียบร้อยแล้วเช่นกัน ถึงแม้ว่าจะเป็นคำเชิญที่เหนือความคาดหมาย แต่ดาอินก็ดีใจราวกับเด็กเล็ก ๆ ที่ตั้งตารอคอยประโยคนี้อยู่แล้ว จากนั้นนักร้องสาวก็โทรศัพท์หาผู้จัดการส่วนตัวของเธอทันที ในตอนแรกที่ผู้จัดการได้ยินว่าดาอินจะพักค้างแรมคนเดียวในหมู่บ้านชนบทห่างไกลทางบริษัทก็เป็นห่วงมาก แต่ดาอินอธิบายว่าบ้านพักที่นี้เคยเป็นบ้านย่าของเธอมาก่อน และยังมีแขกคนอื่น ๆ เพราะยังไม่เปิดให้บริการอย่างเป็นทางการ อีกทั้งที่นี้ยังมีระบบรักษาความปลอดภัยแน่นหนาดี ดาอินต้องอธิบายและโน้มน้าวจนผู้จัดการวางใจในที่สุด

ความจริงตลอดหนึ่งสัปดาห์จากนี้เป็นช่วงวันหยุดพักผ่อนของดาอิน เธอจึงวางแผนจองตั๋วเครื่องบินไปฮาวายและจองที่พักไว้เรียบร้อยแล้ว วันนี้ดาอินแค่ตั้งใจจะมาที่นี้เพื่อทักทายคุณย่าก่อนจะเดินทางไปพักผ่อนจึงขับรถมาเพียงชนบทแห่งนี้คนเดียว ทางยูจินที่ได้ยินดาอินขอร้องผู้จัดการส่วนตัวผ่านโทรศัพท์ก็ให้ช่วยเหลือส่วนตัวเครื่องบินและเปลี่ยนวันเข้าพักของโรงแรมให้ก็เผยยิ้มอย่างอ่อนโยน

ตามแผนการเดิม ยูจินจองร้านอาหารเกาหลีดั้งเดิมใกล้ๆ ไว้เพื่อเลี้ยงต้อนรับนักเขียนชอจินอา แต่การออกไปข้างนอกคงไม่สะดวกสำหรับคนดังอย่างดาอิน เธอจึงเปลี่ยนแผนมาทำอาหารกินเองที่บ้าน ยูจินกับซ็อฮยิบวัตฤดูบิที่จะใช้ทำอาหารออกมาจากตู้เย็น ถึงแม้ว่าจะไม่ได้มีวัตฤดูบิเหลือเพื่อพอจะทำอาหารมื้อใหญ่ แต่ก็มีมากพอที่จะทำอาหารดี ๆ หนึ่งมื้อได้ ดาอินเองก็เสนอตัวช่วยเตรียมอาหารมื้อค่ำด้วย พวกเขาหันแคร์รอดสำหรับใส่ในไข่ม้วน หั่นหัวไชเท้าเป็นลูกเต๋าสำหรับใส่ในต้มจืดหัวไชเท้า ความสามารถในการใช้มีดของดาอินยังเก๋ ๆ กัง ๆ เหมือนเด็กเล่นขายของ เธอสารภาพว่าแทบไม่เคยทำอาหารเองมาก่อน ถ้าให้พูดกันตามตรงแล้ว เธอทอดไข่ดาวแทบไม่เป็นเลยด้วยซ้ำ ดาอินหัวเราะร่วนพลางตอกไข่ไก่สี่ฟองลงในถ้วยใบใหญ่ ก่อนที่จะเดินไปยื่นหน้าหม้อต้มที่มีควันฉุย เธอลองชิมรสชาติของต้มจืดเพื่อดูว่าปรุงรสพอดีแล้วหรือยังด้วยสีหน้าจริงจัง

ระหว่างที่ในห้องครัวกำลังครุ่นเครงกันอยู่นั้น ดวงอาทิตย์ที่อยู่ด้านนอกก็ค่อยต่ำจนลับขอบฟ้า

“มีอะไรที่อยากทำหรือเปล่าคะ”

ยูจินเอ่ยถามดาอินขณะที่ร่วมโต๊ะอาหารมื้อเย็นด้วยกัน ดาอินรู้สึกประทับใจที่ยูจินพูดคุยกับเธออย่างสุภาพ ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเธอเข้าวงการบันเทิงตั้งแต่อายุยังน้อยหรือเปล่า ผู้คนส่วนใหญ่จึงพูดคุยกับเธอแบบไม่มีหางเสียง แม้จะเป็นคนที่เพิ่งเคยเจอกันเป็นครั้งแรกก็ตาม ดาอินมองสบตายูจินนิ่ง ก่อนจะเลื่อนสายตามองเลหยิงสาวเจ้าของร้านไปคล้ายกับจมอยู่ในความคิดของตัวเอง ส่วนยูจินนั้นรู้สึกเหมือนกับได้นั่งมองคนดังกำลังถ่ายโฆษณาอย่างไรอย่างนั้น

เธออดคิดไม่ได้ว่า คำว่า “ทุกอริยาบทเหมือนกำลังถ่ายแบบ” นั้น
มืออยู่จริง ยูจินเหม่อมองอีกฝ่ายอยู่อย่างนั้น ก่อนที่ดาอินจะเป็นฝ่าย
หันมาสบตาเธอ แล้วตอบคำถามก่อนหน้านั้นพร้อมรอยยิ้มบาง ๆ

“ฉันอยากดูดาวคะ เมื่อก่อนเวลามาบ้านย่า ฉันจะนอนดู
ดาวบนท้องฟ้าในคืนฤดูร้อนอยู่ตรงโถงนั่งเล่นด้านนอกคะ ตอนนั้น
พอนอนดูทางข้างเผือกที่พรางพราย แล้วฉันก็นึกสงสัยว่ามีอะไร
บางอย่างที่ปล่อยแสงพวกนั้นมาจากที่ใดที่หนึ่งของจักรวาลหรือเปล่า
ถ้าได้ดูดาวที่บ้านย่าอีกสักครั้งก็คงจะดีคะ”

“เอ่อ...ถ้าได้ดูดาวตอนฤดูร้อนน่าจะดีกว่านี่นะคะ ถึงตอนนี้
จะเป็นเดือนมีนาคมแล้วก็เถอะ แต่ตอนกลางคืนยังหนาว ๆ กับ
ฤดูหนาวเลยคะ ถ้าออกไปดูดาวคงหนาวมากแน่ ๆ คุณดาอินเป็น
นักร้องด้วย ถ้าเกิดเป็นหวัดลงคอขึ้นมาคงจะลำบากน่าดูเลยใช้ไหม
ล่ะคะ”

แววตาของดาอินทอประกายผิดหวังเล็กน้อย แต่เพียงไม่นาน
ดวงตาคู่นั้นก็แปรเปลี่ยนเป็นแววตาอ่อนโยน แล้วเธอก็พยักหน้า
รับคำพูดของยูจิน ถึงอย่างไรการซ่อนความรู้สึกผิดหวังและยอมรับ
ความจริงเป็นความสามารถพิเศษของดาอินอยู่แล้ว

“นั่นสินะคะ ภูทอกของคุณ คงจะหนาวมากจริง ๆ นั่นแหละคะ...”

“เอ่อ คือว่า...”

ชีอูเอ่ยปากขึ้น ดูเหมือนว่าตอนนี้ชีอูจะไม่ได้มองดาอินเป็น
เทพธิดาจากสวรรค์แล้ว เขาคิดว่าอิมดาอินที่สวมเสื้อู้ดสีเทา
และพูดคุยกับเขาด้วยท่าทางสบาย ๆ เป็นคนละคนกับศิลปินมืออาชีพ
บนเวทีใหญ่อลังการอย่างไดแอน แววตาของชีอูดูลึกลับเล็กน้อยขณะที่
เขาพูดต่อ

“ผมมีถุงนอนสำหรับฤดูหนาวอยู่...เอ่อ แต่ว่าไม่ได้ซื้อมาเป็นปีๆแล้ว เลยอายุอยู่เหมือนที่จะให้ยืม...คือกลิ่นมัน...ฮ่าฮ่าฮ่า!”

ท้องฟ้ายามราตรีในเดือนมีนาคมช่างงดงามจนยากจะละลายตา เมฆสีเข้มลอยกระจัดกระจายทั่วท้องฟ้า ดวงจันทร์ถูกก้อนเมฆดำเหล่านั้นบัง แต่บางครั้งก็โผล่ออกมาทักทายสลบกันไป ทว่าดวงดาวเต็มท้องฟ้านั้นกลับส่องสว่างตลอดเวลาราวกับไม่ได้สนใจหมู่เมฆเหล่านั้น

คืนนี้เป็นคืนที่ฟ้ากระจ่างเป็นพิเศษ ถึงแม้ว่าจะไม่มีไฟจากเสาไฟเลยสักดวง แต่เมื่อมองไปรอบๆ บริเวณนั้นจากระเบียงชั้นสอง กลับมองเห็นทุกอย่างได้ราวกับมีใครเปิดไฟเอาไว้ ใบบไม้พลิวไหว ล้อแสงจันทร์ที่อาบได้ เสียงกิ้งก๊έงขยับตามแรงลม และเสียงนกร้องที่ได้ยินจากไกล ๆ เต็มเต็มบรรยากาศเงียบสงบที่ห่างไกลจากเสียงวุ่นวายในเมืองใหญ่

ยูจินนอนอยู่ในถุงนอนที่มีกลิ่นคล้ายกับกลิ่นเหม็นอับผสมกับกลิ่นเชื้อรา โดยที่โผล่เพียงใบหน้าออกมาจากถุงนอน ท้องฟ้าในเวลานี้ดูราวกับทะเลที่เต็มไปด้วยดวงดาว การที่รู้ว่ามียอดดวงดาวมากมายเหลือคณานับอยู่บนท้องฟ้า กับการที่ได้เห็นด้วยตาตัวเองนั้นแตกต่างกันลิบลับ เธอรู้สึกราวกับได้ล่วงรู้ความลับของจักรวาลเป็นครั้งแรกในรอบหลายสิบปี ยูจินเคยคิดว่า ‘ระหว่างที่ใช้ชีวิตวนเวียนอยู่ในกรอบเดิมๆ ฉันจะได้ออกเดินทางท่องเที่ยวไปยังอีกฝั่งของดวงดาวหรือเปล่านะ ท่ามกลางหมู่ดาวมากมาย แสงสว่างของดาวบางดวงที่มองเห็นอยู่ในตอนนี้ อาจเป็นจดหมายจากดาวเคราะห์ที่ดับสูญไปแล้ว สิ่งที่มองเห็นในตอนนี้คงเป็นการมองเห็นย้อนกลับไป

ในอดีตผ่านร่องรอยที่หลงเหลือเอาไว้ว่าดาวเคราะห์นั้นเคยมีตัวตนอยู่ในจักรวาล' รวากับว่าจักรวาลก้าวผ่านช่วงเวลาอันยาวนานมาบอกเล่าเรื่องราวให้เธอฟัง

ความเจียบสงบโอบล้อมยูจิน ดาอิน และซีอู และเพราะอุณนอนมีเพียงแค่สองอัน ซีอูจึงยกให้ยูจินกับดาอินใช้ ในขณะที่เขาสวมเสื้อไหมพรมตัวหนาทับด้วยเสื้อกันหนาวขนเบ็ดตัวยาว แล้วนำผ้าห่มที่มีอยู่ในนิกคาเฟ่ทั้งหมดออกมาปูนอนบนพื้น เพลงแจซบรรเลงด้วยกีตาร์อะคูสติคดังมาจากลำโพงบลูทูธ เสียงเพลงลอยผ่านแสงดาวอย่างนุ่มนวลราวกับม่านหมอก แม้แต่สายลมหนาวเย็นของต้นฤดูใบไม้ผลิก็เหมือนกับมิวสิกวิดีโอฉากใหญ่ที่จักรวาลรังสรรค์ขึ้นมา จนพวกเขาได้แต่เฝ้ามองภาพตรงหน้าอย่างเจียบ ๆ

ยูจินจินตนาการภาพตามร่องรอยกาลเวลาของที่นี่ ภาพผู้คนที่มองดูดวงดาวจากเรือนฮันอกในสมัยก่อนปรากฏในห้วงความคิด ขณะเดียวกันดาอินก็คิดถึงยาที่อบอุ่นเหมือนมันเผาในฤดูหนาว ภาพตอนที่เคยดูดาวกับย่าในยามราตรีช่วงฤดูร้อนฉายวนเวียนอยู่ในความทรงจำ ส่วนซีอูนึกถึงคำคืนที่เขาทอดสายตามองดวงดาวที่ส่องแสงริบหรี่อ่อนแรงในขณะที่เขาเดินออกมาจากสถาบันกวดวิชาในย่านโนรยั้งจิน

“ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งเคยได้เห็นดาวเยอะขนาดนี้เป็นครั้งแรกเลยคะ”

ดาอินเอ่ยทำลายความเจียบ ซีอูถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วงพลางพยักหน้าหงึกหงัก ในขณะที่ดาอินพูดต่อ

“...แปลกดีเหมือนกันนะคะ ทั้งที่บนฟ้าก็มีดาวอยู่มากมายมาแต่ไหนแต่ไรแล้วแท้ ๆ แต่ที่ผ่านมามันใช้ชีวิตยังไง ถึงได้ลืมไปว่าบนฟ้ามีดาวมากมายอย่างนั้นนะ”

ยูจินจ้องมองทะเลแสงดาวอันกว้างใหญ่ พลังนี้ถึงทะเล
หมู่เมฆยามรุ่งอรุณที่เธอเห็นที่ภูเขามาอี

“นั่นสินะคะ...น่าประหลาดใจเหมือนกัน ที่จริงมีเรื่องที่ฉันยัง
ไม่ได้เล่าต่อจากเมื่อกี้คะ วันที่ฉันมาเที่ยวที่หมู่บ้านไชยัง ก่อนที่ฉัน
จะไปที่ร้านวอฟเฟิล ฉันไปดูดวงอาทิตย์ขึ้นที่ภูเขามาอีมาคะ เข้ามีด
วันนั้นดาวก็ส่องแสงระยิบระยับแบบนี้เลย ถึงจะไม่ใช้ทะเลดวงดาว
ที่สว่างเหมือนทางช้างเผือกกระจายไปทั่วท้องฟ้า แต่ก็ดูเหมือนดวงไฟ
ที่ส่องแสงอยู่ห่างกันเป็นระยะบนท้องฟ้าสีครามน้ำทะเล เป็นแสงดาว
ที่นุ่มนวลและอบอุ่นหัวใจจริง ๆ ค่ะ”

***

ยูจินมองจากบริเวณจุดชมวิวของภูเขามาอีลงไปเบื้องล่าง แล้ว
ก็รู้สึกว่โลกนี้เหมือนดินแดนใต้ทะเลลึกที่ไม่เคยมีใครล่วงรู้ความลับ
มาเป็นเวลานาน บริเวณสันเขามีเงาดำพาดผ่าน เบื้องหน้าของสันเขา
มีหมู่เมฆมากมายลอยละล่องเหมือนในภาพเขียนฟูกันโบราณ ไม่ว่าจะ
จะมองไปทางไหนความมืดมิดก่อนฟ้าสว่างก็ปกคลุมอยู่ทุกอณู ใน
ขณะที่เกิดยวคลื่นของความเงียบสงบลอยอยู่เหนือความมืดมิดนั้น
ความทรงจำที่ถูกลืมเลือนก็กลายเป็นสายลมแผ่วเบาที่ไ้ผ่านต้นคอ
เป็นครั้งคราว

ท้องฟ้าเปลี่ยนไปทุกนาที ด้านหลังภูเขาเริ่มมีแสงสว่างจากฟ้า
สาดส่อง แสงสีส้มค่อย ๆ สว่างขึ้นเหนือสันเขาด้านทิศตะวันออก เมฆ
เปลี่ยนเป็นสีขาว ก่อนจะหยุดชะงักราวกับรถไฟที่หยุดวิ่งชั่วคราว
หมอกที่ลอยอยู่ตามแนวเขาเองก็ดูเหมือนร่องรอยควันจากรถไฟเช่นกัน

ดวงจันทร์ลอยเด่นอยู่อีกฝั่งของผืนฟ้าอันว่างเปล่า แต่เมื่อดวงอาทิตย์เริ่มทอแสง ทิวทัศน์ก็เริ่มเปลี่ยนไปเป็นภาพที่คุ้นตา คล้ายกับรถไฟที่หยุดวิ่งไปชั่วคราวแล้วกลับมาวิ่งตามตารางเวลาอีกครั้งหนึ่ง พร้อมกับเสียงนกกรอที่ตั้งให้ได้ยินอยู่ไม่ไกล

ในขณะที่มองดวงอาทิตย์โผล่พ้นขอบฟ้าอยู่ที่จุดชมวิวบนภูเขาหมาอี ยูจินก็นึกถึงผู้คนและสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ที่จางหายไปจากชีวิตของเธอราวกับหมอก นึกถึงบริเวณพื้นที่ทำงานร่วมกันที่ยูจินเคยอยู่ประชุมจนตึกตื่นบ่อยๆ ที่นั่นมักจะเต็มไปด้วยคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของคนแปลกหน้าเสมอ นึกถึงรุ่นพี่ที่เธอเคยคิดว่ารู้จักตัวเธอดี แต่ยูจินกลับมีปัญหาทะเลาะกับอีกฝ่ายนับครั้งไม่ถ้วน นึกถึงคนที่เคยใกล้ชิดสนิทสนมกันมาที่ค่อยๆ แยกย้ายไปตามทางของตัวเองทีละคนสองคน ราวกับการกวาดถนนที่มีใบไม้แห้งลอยคว้าง ราวกับว่าไม่เคยมีอะไรเกิดขึ้น ยูจินนึกถึงภาพออฟฟิศของบริษัทสตาร์ทอัพที่ว่างเปล่า ไลน์บาร์เล็กๆ ในย่านยอนนัมที่เคยไปกับรุ่นพี่ในสายงานผู้ให้คำปรึกษา⁶ ที่พยายามตัดทอนเรื่องการก่อตั้งบริษัท ความสัมพันธ์และผู้คนทีค่อยๆ เริ่มเปลี่ยนไปที่ละน้อย จนกระทั่งเมื่อมองย้อนกลับไปแล้วจำแทบไม่ได้ ราวกับเป็นคนแปลกหน้า บรรยากาศยามเช้าอันสดใสเปล่งประกายหลังคำคืนอันมืดมิด ทว่าเมื่อเวลาผ่านไป แสงสว่างก็ค่อยๆ อ่อนแรงลงจนมืดมิดอángว่างอีกครั้ง

***

⁶ ที่ปรึกษาด้านธุรกิจ มีหน้าที่วิเคราะห์ จัดวางกลยุทธ์ มีบทบาทต่างกันไปในแต่ละสายงาน

“ถ้าหากว่าวันนั้นฉันไม่เห็นทะเลเมฆมนภูเขามาอีในเขตจินอัน ฉันก็คงไม่ตัดสินใจทำอะไรหรอกค่ะ คงแค่นั่งฟังบทสนทนาที่เหมือน การแสดงละครตลกขว้นหัวของคุณลุงสองคนนั้น แล้วก็แอบหัวเราะ ในใจเท่านั้นค่ะ ตอนนั้นฉันเพิ่งเคยมาที่หมู่บ้านโซยังเป็นครั้งแรก เพราะฉันเกิดและโตที่โซลก็เลยคิดว่าตัวเองคงจะอยู่ที่นั่นไปตลอดชีวิต การซื้อที่ดินสองร้อยห้าสิบพียงที่หมู่บ้านโซยังไม่เคยมีอยู่ในแผนการชีวิต ของฉันเลยคะ”

รอยยิ้มบางระบายอยู่บนใบหน้าของยูจิน ดาอินแนบถุงร้อนไว้ ที่ใบหน้ากลางฟังเรื่องราวของยูจินอย่างตั้งอกตั้งใจ

“หลังจากที่ฉันส่งต่อบริษัทสตาร์ตอัปที่ฉันสร้างมาให้กับบริษัทอื่น ฉันก็ใช้ชีวิตอย่างห่อเหี่ยวเหมือนลอยคนเดียวยู่ประมาณสองเดือนคะ การที่ขายสิทธิบัตรทรัพย์สินทางปัญญาของสตาร์ตอัปให้บริษัทอื่นได้ ไม่ใช่ความล้มเหลวด้วยซ้ำ แต่ตอนนั้นฉันกลับรู้สึกว่าการใช้ชีวิตไร้ความหมาย และว่างเปล่าเหลือเกินคะ อาจเพราะที่ผ่านมามีฉันวิ่งโดยที่เอาแต่มอง ไปข้างหน้า ฉันทั้งพัฒนาโปรแกรม ทั้งทำข้อมูลไว้นับมื่นาวใจลูกค้า ฉันทำงานจนลืมนวันลืมนคืนแบบไม่มีวันหยุดสักวันเดียวมานานเกิน สามปีคะ พอกลายเป็นคนว่างงานแล้ว ฉันเลยได้โอกาสอ่านหนังสือ ที่ชื่อมาดองไวบนชั้นหนังสือเสียที เล่มที่ฉันอ่านเป็นเรื่องเกี่ยวกับ หญิงสาวอัปโซคคนหนึ่งที่เปิดกิจการโรงแรมเล็กๆ ในชนบทของอังกฤษ และได้พบกับบรรดาแขกผู้มีเรื่องราวเบื้องหลังมากมายที่มาเข้าพักอยู่ที่นั่นตลอดหนึ่งสัปดาห์ในฤดูหนาวคะ พอฉันอ่านหนังสือเล่มนั้นแล้ว ก็รู้สึกอยากไปเที่ยวที่ไหนสักแห่ง จะเป็นที่ไหนก็ได้ ฉันก็เลยมา ที่หมู่บ้านโซยังเพื่อมาดูอาทิตย์ขึ้นที่ภูเขามาอีนี่แหละคะ”

ยามตึกส่งดของค้ำคืนในเดือนมีนาคมหนาวเหน็บจนไม่มีที่ให้

ฤดูใบไม้ผลิได้เข้าไปแทรก ลมหนาวบาดผิวที่พัดมาทำให้ใบหน้าแข็ง ตึงจนแทบขยับไม่ได้ ช่วงเวลาอันหนาวเหน็บนั้นราวกับวิดีโอที่ฉายซ้ำ โดยอัตโนมัติอยู่ในความคิดของยูจิน หญิงสาวเจ้าของร้านชัชปาก พุดต่อ

“ช่วงบ่ายวันนั้น ฉันไปที่ดินของหมู่บ้านโซียงกับนายหน้า แล้วก็คิดขึ้นมาว่าตัวเองก็คงจะทำได้เหมือนอย่างตัวเอกในนิยายละมั้งคะ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่าทะเลเมฆหมอกยามเช้าที่เห็นบนภูเขาามาอีกคอยให้ กำลังใจฉันอยู่นะคะ”

ผู้จัดการส่วนตัวของดาอินมาถึงตอนประมาณเที่ยงคืน เป็นจังหวะเดียวกับที่พวกเขาทั้งสามคนลงจากกระเบียงชั้นสองมานั่งดื่มเบียร์กันในบูกคาเฟ่ สีหน้าท่าทางของผู้จัดการสาวที่เพิ่งขับรถมาบนถนนชนบทยามค่ำคืนนั้นดูอ่อนโยนและเป็นมิตร บุคลิกของเธอดูเป็นคนสุภาพนุ่มนวล ในขณะที่เสื้อกันหนาวขนเป็ดตัวยาวสีดำหนา เทอะทะและหมวกเบสบอลที่เธอสวมอยู่นั้นชวนให้นึกถึงผู้กำกับกล้องในกองถ่าย ผู้จัดการซื้อขนมปังหลายชนิดมาจากร้านโปรดของดาอินในแขวงซ็องซู และยังซื้อชุดชาสมุนไพรที่ปาทิสซีเยร์⁷ ผสมเองมาด้วย พอจัดวางทุกอย่างแล้ว บนโต๊ะก็แน่นชนิดจนไม่เหลือพื้นที่ เรียกได้ว่า “ขนมปังเต็มโต๊ะ” จริง ๆ

ดาอินส่งเสียงร้องดีใจแล้วหยิบขนมปังใส่ช็อกโกแลตไปทันที เธอเคี้ยวขนมปังในปากก่อนจะเอ่ยถามยูจิน

“ว่าแต่ เลือกรับซื้อที่จะใช้ตั้งโชว์หรือยังคะ”

⁷ชื่อเรียกตำแหน่งหัวหน้าของผู้ทำขนมอบ ขนมหวาน

ยูจินหย่อนอุ้งซารอยบอส^๑ ผสมคาราเมลลงในถ้วยชา เธอเทน้ำร้อนลงในถ้วยขณะที่สายหน้าเป็นเชิงตอบคำถามนั้น

“ยังเลือกไม่เสร็จเลยคะ เพราะว่าการ์ตูนส่งล่าช้ากว่าที่คิด เลยต้องรีบสั่งหนังสือให้เรียบร้อยภายในสัปดาห์นี้แล้วคะ ว่าแต่หนังสือเล่มโปรดของคุณดาอินคือเล่มไหนคะ หรือว่าหนังสือที่ชอบจากบรรดาเล่มที่อ่านช่วงนี้ก็ได้คะ...”

ในระหว่างที่ดาอินหยุดนิ่งคิดไป ดวงตาของซีอูก็เป็นประกาย ขณะเฝ้ารอคำตอบของเธอ ดูเหมือนว่าจะเตรียมกระดาษโน้ตภายในสมองเพื่อจดชื่อหนังสือเอาไว้ แล้วค่อยจัดหนังสือเล่มนั้นตั้งโชว์บนชั้นวางหนังสือภายในใจของเขา

“ฉันชอบเรื่อง ‘คืนฟ้ากระจ่าง’ ของคุณนักเขียนชเวอินย็องคะ ตอนที่อ่านฉันคิดถึงയാตตลอดเลย ฉันอยากลองทำความรู้จักยาที่ไม่ใช่ในฐานะ ‘ยา’ ของฉัน แต่อยากรู้จักในฐานะผู้หญิงคนหนึ่งนะคะ พออ่านเล่มนี้จบแล้วก็รู้สึกเหมือนหัวใจได้รับการเติมเต็มอย่างอบอุ่นเลยคะ”

ท่าทางของซีอูตอนพยักหน้านั้นดูคล้ายสุนัขพันธุ์พูเดิลที่มีดวงตาดำขลับใสแจ้ว ยูจินกลั้นหัวเราะแล้วจิบชาเข้าไปอีกหนึ่งก่อนจะหันไปพยักหน้ากับดาอิน

“นั่นสินะคะ หนังสืออีกเล่มที่เหมาะสมจะอ่านด้วยกันกับเล่มนั้นก็คือ ‘เรายังเดินต่อไปได้แม้อาศัยเพียงแสงจันทร์’ ของคุณนักเขียนโคซูรีคะ เป็นหนังสือความเรียงก็จริง แต่ว่าประโยคในนั้นอบอุ่นหัวใจมากเลย แล้วก็ถ้าชอบเรื่อง ‘คืนฟ้ากระจ่าง’ ก็น่าจะถูกใจเรื่อง ‘ปาจิงโกะ’ ด้วยเหมือนกันนะคะ”

^๑ชาแดงไร้กาเพื่อนชนิดหนึ่งซึ่งมีถิ่นกำเนิดจากแอฟริกาใต้ ได้มาจากการนำก้านและใบชาที่ผ่านการหมักบ่มเหมือนชาทั่วไปมาทำให้แห้งแล้วนำไปตากภายใต้แสงแดดร้อนระอุ

“ไอ้โฮ ทำไมถึงแนะนำหนังสือได้ไหลลื่นแบบนี้คะ อย่างนี้ ต้องอ่านให้ได้แล้วคะ”

“ฉันเองพอได้ฟังเรื่องของคุณดาอินแล้ว ก็พอจะจับทางได้แล้ว ค่ะว่าจะต้องแนะนำหนังสือให้ลูกค้ายังไง ขอคุณนะคะ”

“คุณชื่ออะไรคะ”

จู่ ๆ ดาอินก็หันไปถามชื่อ ทำให้ชื่อที่กำลังดื่มเบียร์อยู่ล้าลัก จนพ่นเบียร์ออกมา

“เอ่อ เป็นอะไรไหมคะ”

“เอ่อ...ไม่เป็นไรครับ สบายมากครับ!”

ชื่อที่ไปหูแดงกำลุกพรวดขึ้นไปหยิบทึชชูเปียกซึ่งวางอยู่ในห้องครัว มาที่โต๊ะ หญิงสาวทั้งสามคนหัวเราะขำพร้อมกันด้วยความขบขันและเอ็นดูชื่อ ชื่อเองก็หัวเราะแหะ ๆ ตามก่อนจะนั่งลงที่เดิม

“...ช่วงนี้ผมมีหนังสือที่อ่านอยู่เหมือนกัน แต่พูดตรง ๆ เลยว่า หนังสือมันหนามากจนผมอ่านมาเป็นเดือนแล้วก็ยังไม่จบเลยครับ”

“ไอ้โฮ นายอ่านหนังสือด้วยหรอ”

ยูจินมองชื่อพลางพยักหน้าเป็นเชิงล้อเลียน

“ให้ตายสิ พี่! ผมก็เป็นพนักงานของบู้กคาเฟนะ อิม หนังสือเล่มที่ผมอ่านอยู่ช่วงนี้คือ ‘ฤดูร้อนปีนั้น ยังจดจำถึงวันนี้’ หรือเปล่า...”

ยูจินพูดเสริมด้วยน้ำเสียงกั๊กหัวเราะ

“หมายถึง ‘ฤดูร้อนในความทรงจำ’ หรือเปล่า”

“อ้อ หมายถึงหนังสือที่เกี่ยวกับสถาปนิกใช่ไหมคะ”

ผู้จัดการแสดงตัวว่ารู้จักหนังสือเล่มที่ว่า ยูจินมองชื่อพลางปรบมือเข้าหากัน

“อ้อ จริงด้วย นายเรียนสถาปัตย์มานี่นา”

ดวงตาของดาอินเบิกกว้าง

“เรียนสถาปัตยกรรมมาหรือคะ ไช้โฮ ตอนฉันดูหนังเรื่อง ‘รักแรกในความทรงจำ’⁹ ฉันก็เคยคิดว่าอยากเรียนสถาปัตย์เหมือนกัน”

พอสายตาของทั้งสามคนจับจ้องอยู่ที่เขา ซึ่งก็ดูท่าทางอึดอัดจนรีบตอบรับเร็ว

“แต่ผมสอบใบอนุญาติไม่ผ่าน ก็นะ...ผมแค่เรียนมาเฉยๆ นะครับ แค่เรียนมาเฉยๆเลย ฮ่าๆ แล้วอีกอย่างผมก็บอกแล้ว ผมยังอ่านหนังสือเล่มนั้นไม่จบเลยครับ เล่มไหนอะไรขนาดนั้นนะ...เฮ้อ”

ทุกคนหัวเราะออกมาพร้อมกัน

หลังจากนั้นบทสนทนาก็เปลี่ยนเป็นเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวที่อยากไป ทุกคนต่างอิจฉาดาอินที่กำลังจะไปเที่ยวฮาวาย ก่อนที่บทสนทนาจะโยงไปถึงเรื่องสั้นชื่อ “อ่าวฮานาเลอี” ของฮารุกิ มูราคามิ ซึ่งเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น ณ ชายหาดที่ฮาวาย ยูจินแอบคิดในใจว่า ถ้าหากเธอจัดกิจกรรมบู๊คดีที่ไชยยังริบู้คดีคิดเซน เธอก็หวังว่าบรรยากาศของกิจกรรมจะดีเหมือนอย่างในตอนนี้

ไม่รู้ว่าเพราะแสงดาว หรือเพราะว่าไชยยังริบู้คดีคิดเซนที่ยังคงมีลมหายใจของย่าหลงเหลืออยู่ แต่ดาอินรู้สึกได้ว่าคืนนี้เธอจะนอนหลับสนิทเป็นครั้งแรกหลังจากที่ไม่ได้นอนหลับเต็มอิ่มมานาน

ห้องพักของไชยยังริบู้คดีคิดเซนที่สะอาดสะอ้านและอบอุ่นนั้นคล้ายกับโอบกอดดาอินไว้จนเธอรู้สึกผ่อนคลาย เสียงสายลมจากเชิงเขาพัดแผ่วเบาอยู่ด้านนอกหน้าต่าง และเวลาประมาณตีสองดาอินก็เข้าสู่ห้วงนิทราในที่สุด

⁹ ภาพยนตร์เกาหลีที่ตัวละครหลักพบกันในวิชาสถาปัตยกรรมพื้นฐาน ฉายในปี 2012

ยามเช้าเริ่มต้นอย่างเชื่องช้า ทุกคนต่างยังนอนหลับอยู่แม้จะล่วงเลยเวลาตื่นตามปกติแล้วก็ตาม วันนี้พวกเขาไม่มีสิ่งที่จะต้องรีบตื่นขึ้นมาทำ ถึงแม้พวกเขาจะไม่ได้ตั้งใจอย่างจริงจังว่าจะนอนตื่นสาย แต่ก็ไม่มีใครตั้งนาฬิกาปลุกเอาไว้สักคน

ฝนฤดูใบไม้ผลิเริ่มโปรยปรายตั้งแต่เช้ามืด สายฝนเล็ก ๆ ร่วงหล่นจากท้องฟ้าสีเทาหมุกหมัว สายลมเย็นเยือกกราวกับยังอยู่ในฤดูหนาวพัดแรงจนใบไม้ที่ผลิยอดอ่อนสีเขียวได้แต่สั่นทิมไปตามแรงลม ในขณะที่ต้นพืดอกด¹⁰ ที่มีเพียงดอกตูมนั้นยังคงโบกกิ่งก้านอย่างไม่นอนาทรร้อนใจนัก แม้ว่าดวงอาทิตย์จะขึ้นมากกว่าสามชั่วโมงแล้ว แต่เมฆฝนยังคงทำหน้าที่ม่านบังแสงอย่างแข็งขัน และยังคงทอดตัวเป็นเงามืดครึ้มเหนือสันเขาอยู่อย่างนั้น

รุ่งอรุณที่ไช่ยังรู้สึกคิดถึงเขนนั่นช่างสงบสุขและผ่อนคลายเหมือนกับสัมผัสของยา ลมพัดโหมแรงเคลื่อนตัวเข้ามาใกล้ ก่อนจะอ่อนกำลังลงไปที่สุดในที่สุด สายฝนตกกระหนาบานกระຈกใสจนเกิดเสียงเปาะแปะกลืนน้ำมันหอมระเหยธรรมชาติจากบรรดาดันไม้ในป่าที่ชุ่มฉ่ำไปด้วยฝนค่อย ๆ ลอยมาแตะจมูก

ยูจินลื้มตาตื่นขึ้นมาเป็นคนแรก เธอดริบกาแพ¹¹ อยู่ในนูกคาเพตัดขนมบังชินนามอนโรลที่ผู้จัดการของดาอินซื้อามาเมื่อวานแบ่งเป็นชิ้น ๆ ก่อนจะนำไปอุ่นในไมโครเวฟ พอเธอหยิบจานออกมาจากเตาไมโครเวฟกลิ่นหอมอันเป็นเอกลักษณ์ของชินนามอนก็กระจายอย่างอ้อยอิ่งเหมือนจิ้งหะเพลิงแจซ ขนมบังชินนามอนโรลอุ่น ๆ ที่เข้ากันดีกับผง

¹⁰ ต้นซากุระของเกาหลี

¹¹ การใช้น้ำเพื่อเพิ่มผงกาแฟด้วยบดบดตัวกรอง เพื่อให้หน้าที่ไหลผ่านสกัดเอาสารที่ให้รสชาติต่าง ๆ ออกมาจากกาแฟ

น้ำตาลไอซิ่งนั้นมึรสหวานชุ่มฉ่ำ ในขณะที่เมสดีอัลมอนต์ผานบาง ในขนมปังนั้นช่วยทำให้รสชาติกลมกล่อมในทุกคำที่เคี้ยว บ้านหลังเจียบสงบ ปกติแล้วยูจินจะเปิดเพลงฟังทุกเช้า แต่เธอคิดว่า ความเจียบสงบเหมาะกับบรรยากาศของเช้าวันนี้มากกว่า ความเจียบสงบที่เหมือนกับขนมปังซินนามอนโรลรสชาติกลมกล่อม

ยูจินจัดการเก็บกวาดโต๊ะที่พวกเขานั่งพูดคุยกันเมื่อคืน ภาพทะเลดวงดาวที่เห็นเมื่อคืนลอยเข้ามาในความคิดของเธอขณะที่กำลังล้างจาน เธอรู้สึกแปลกพิกลเมื่อคิดขึ้นมาว่าภาพทิวทัศน์ที่งดงามน่าหลงใหลจนชวนให้ลืมหายใจนั้นลอยอยู่เหนือท้องฟ้ามีดครึ่มในเวลาเดียวกัน เธอเคยคิดว่าชีวิตประจำวันของคนเราเหมือนอยู่ที่หัวมุมของจุดแยกขยะของอพาร์ทเมนต์ ในขณะที่การท่องเที่ยวนั้นอยู่ห่างไกลออกไปเหมือนอยู่ที่ไหนสักแห่งเหนือหมู่เมฆบนท้องฟ้า แต่ที่จริงแล้วการท่องเที่ยวนั้นเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันอยู่เสมอ เหมือนกับสินค้าที่ขายเป็นคู่ พอคิดขึ้นมาแบบนั้นแล้ว เธอก็รู้สึกว้าข่างเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจอยู่เหมือนกัน ท่ามกลางชีวิตประจำวันอันแสนเรียบง่ายของเธออย่างการแกะหนังสือออกจากกล่องแล้วจัดเรียงในบุ๊กลาเพ่ แสงดาวก็จะยังคงส่องประกายระยิบระยับอยู่เช่นเดิมเสมอ

หลังจากทำความสะอาดในครัวเรียบร้อยแล้ว ยูจินก็เดินออกไปที่บริเวณบุ๊กลาเพ่ หนังสือที่ยังไม่ได้จัดขึ้นชั้นยังคงนอนนิ่งอยู่ในกล่องอีกสองสามใบ ยูจินย่อตัวลงนั่งยองๆ หน้ากล่องหนังสือที่เพิ่งส่งมาถึงเมื่อวานตอนเย็น มองผ่านช่องว่างของกล่องที่แกะเพียงเทพกาวด้านบนออก ก็เห็นหนังสือเรื่อง "สัปดาห์หนึ่งในฤดูหนาว" ของเมอีฟ บินชีอยู่ภายในนั้น ยูจินยื่นมือไปหยิบหนังสือขึ้นมา หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่ช่วยให้เธอรวบรวมความกล้าในการเปิดกิจการไซยง์ริบุ๊กส์คิตเซนนั่นเอง

ยูจินได้ปลายนิ้วไปตามปกหนังสือในขณะที่นึกถึงดาอิน บนปกหนังสือเป็นภาพทิวทัศน์อันแสนสงบสุข มีกาแฟอเมริกาโนเข้มจัด ปริ่มล้นอยู่ในถ้วยชาแบบอังกฤษที่วางบนโต๊ะที่ปูผ้าลายตารางหมากรุก สีเขียว ข้างกันนั้นมีจานสลัดผักวางอยู่ เมื่อมองออกไปนอกหน้าต่าง บานใหญ่ที่ติดกับโต๊ะก็จะเห็นภาพทะเลไกลสุดลูกหูลูกตา

ยูจินหวังว่าดาอินจะได้ท่องเที่ยวไปในที่แห่งนั้นที่ได้ยินเสียง เกลียวคลื่น หวังว่าดาอินจะได้พักผ่อนชั่วคราวที่หมู่บ้านอันอบอุ่นด้วย กลิ่นของทะเล หมู่บ้านที่มีบ้านหลังเล็กมุงหลังคาสีแดงอิฐราวกับ ของเล่นเด็กตั้งเรียงรายกันอยู่หนาแน่น ได้พบแมวที่นั่งเหม่อมอง ออกไปนอกหน้าต่าง เมื่อดาอินพลิกเปิดหน้าหนังสือ ก็จะได้เจอกับบรรดาตัวละครที่รอทักทายเธออยู่ด้านหลังหน้าปกนั้น บางที หนังสือเล่มนี้อาจจะใช้เวลาอันยาวนานเดินทางเพื่อมาพบเจอดาอิน ก็เป็นได้ ยูจินเปิดหน้ากระดาษไปเรื่อยๆ ก่อนที่สายตาของเธอ จะหยุดชะงักที่ประโยคหนึ่ง ราวกับว่าประโยคนั้นได้โบกมือเรียก ความสนใจของเธอเอาไว้

ที่นี่เป็นที่ที่เหมาะสมกับการครุ่นคิดนะ

เพราะว่าพอออกไปที่ชายหาด จะรู้สึกได้ว่าตัวเราเล็กลงเอยละ

พอเราตัวเล็กลง และดูเหมือนจะสำคัญน้อยลง

ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะกลับเข้าที่เข้าทางตามขนาดไปเอง

ยูจินเสียบที่คั่นหนังสือไว้ตรงหน้านั้น ก่อนจะห่อหนังสือเล่มนั้น ด้วยกระดาษสีแดงแวววาวซึ่งมีลวดลายจุดสีทอง จากนั้นจึงฉีกกระดาษ ไม้ไผ่เส้นออกมาหนึ่งแผ่น แล้วตัดให้มีขนาดเท่าฝ่ามือ ก่อนจะเขียน

จดหมายสั้น ๆ ด้วยปากกาถูกลิ้นด้วยลายมือบรรจง

‘หวังว่าคุณจะได้เจอเรือนเก็บของของตัวเอง หวังว่า ณ ที่แห่งนั้น คุณจะได้ยินเสียงคลื่นทะเล และหวังว่าคุณจะได้มีช่วงเวลาที่ยอบอุ่น เหมือนกับสัมผัสของคุณย่า...’

ในวันที่ฝนฤดูใบไม้ผลิโปรยปราย ดาอินกับผู้จัดการส่วนตัว เดินทางออกจากโซยังวีบุ๊กส์คิดเซนไปก่อนที่ความมืดจะเริ่มโรยตัวลงมา โดยมีหนังสือเล่มหนึ่งในกระดาษาห่อของขวัญญาติทองที่ยูจินมอบให้เป็นของขวัญใส่อยู่ในกระเป๋าเดินทาง

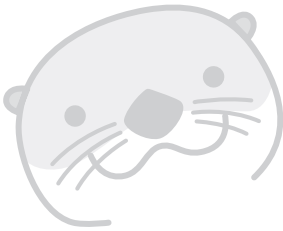
ซีอูและยูจินมองรถยนต์ที่วิ่งไกลออกไป รู้สึกเหมือนเพิ่งตื่นจากความฝันอันเลือนราง ยูจินคิดว่าดาอินคงจะได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ท่ามกลางเสียงคลื่นทะเลที่ฮาวาย ยูจินหวังว่าบนจุดสูงสุดของวงการบินที่ดาอินยืนอยู่อย่างโดดเดี่ยวและหวาดหวั่นทั้งที่รายล้อมด้วยเสียงชื่นชมมากมาย ดาอินจะยิ้มอย่างมีความสุขจากใจจริงได้โดยไม่ต้องสวมหน้ากาก หวังว่าแม้ในวันอันแสนยุ่งเหยิง ดาอินจะพอมีเวลาผ่อนคลายด้วยการเข้าไปสู่โลกของจินตนาการ พร้อมกับมืออาหารอบอุ่นเรียบง่ายและซาส์กัถ์ด้วย

ดาอินหายลับไปจากสายตาแล้ว ยูจินจึงหันกลับมามองโซยังวีบุ๊กส์คิดเซน พอนึกขึ้นได้ว่าเหตุการณ์ที่เธอไปนอนดูดาวในถุนนอนนั้น ยังผ่านไปไม่ถึงหนึ่งวันเลยด้วยซ้ำ เธอก็ตกใจเหมือนกัน รวมถึงความจริงที่ว่าเหตุการณ์ที่เธอบังเอิญเจอนายหน้าอสังหาริมทรัพย์กับคุณลุงเจ้าของที่ดินในร้านวอเฟิลที่หมู่บ้านโซยังเพิ่งผ่านมาเพียงสิบเดือนเท่านั้น ก็เป็นเรื่องเหลือเชื่อเหมือนกัน

ยูจินนั่งลงที่โต๊ะไม้ในบุ๊กคาเฟ่ที่เธอนั่งคุยกับดาอินเมื่อคืน รู้สึก

เหมือนกับว่าโซยังรีบุ๊กส์คิดเซนได้รับไม้ต่อจากเรือนฮันอกที่เต็มไปด้วยร่องรอยในอดีตของย่าของดาอิน และยังรู้สึกได้ว่าสัมผัสอันอบอุ่นของย่าของดาอินยังคงหลงเหลืออยู่ที่นั่นเสมอมา

เบื้องหลังของเมฆที่ค่อย ๆ บางลงปรากฏภาพท้องฟ้ายามอาทิตย์ตกเดือนธันวาคม ยูจินลุกขึ้นไปเปิดบานประตูกระจกใสและหน้าต่างห้องครัวบานเล็กออกกว้าง วันนี้เป็นวันที่สิบห้ามีนาคม เข้าเดือนมีนาคมมาครึ่งเดือนพอดี สายลมฤดูใบไม้ผลิอันนุ่มนวลพัดผ่านบรรยากาศเวลาห้าค่ำ โอบอุ้มกลิ่นหอมเบาบางของดอกเหมยเข้ามาในบุ๊กส์คิดเซน เป็นสัญญาณของการเริ่มต้นวันใหม่อีกครั้ง

กดลองอ่าน